

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

38. ČÍSLO / XIX. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

25. ZÁŘÍ 2011

Z obsahu:

Modlitba v krajní nouzi
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
7. září 2011
- strana 2 -

**Apoštolka úcty
k Ježíšovým Ranám (6)**
Giandomenico Mucci SJ
- strana 4 -

Věrný až do smrti
Portrét biskupa Salvia
Huix Miralpeixe,
oratoriána a mučedníka
z Léridy
- strana 6 -

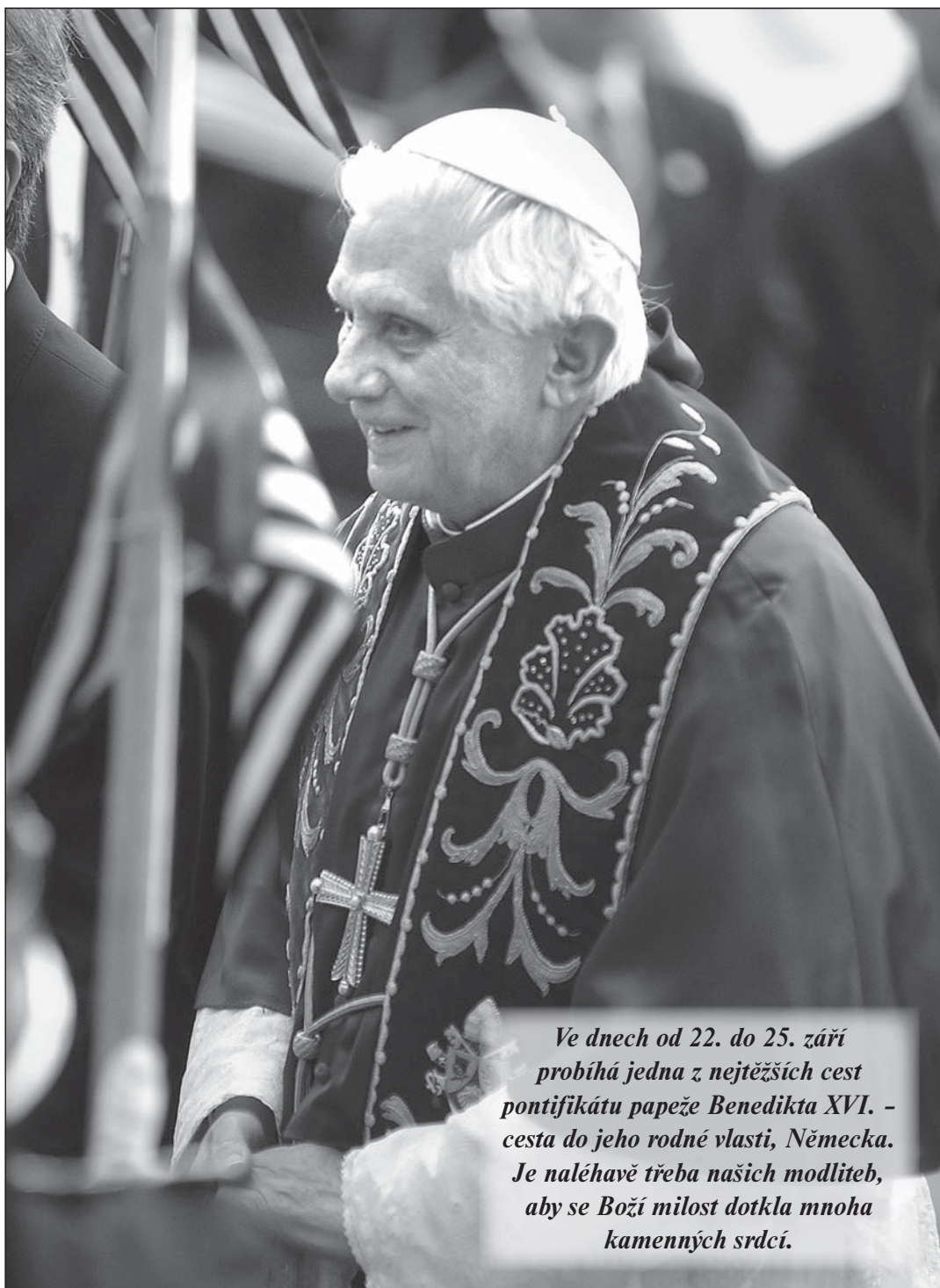
Christocentrismus
- strana 7 -

**Ježíšova poselství
P. Ottaviovi
Michelinimu (9)**
- strana 8 -

**Tajemství jednoho
obrácení**
Johannes Marten
- strana 9 -

**Více je třeba poslouchat
Boha než lidi**
Kuchařská hvězda
se stala knězem
(dokončení)
- strana 10 -

Buď misie, nebo demise
Sigrid Grabner
- strana 11 -

*Ve dnech od 22. do 25. září
probíhá jedna z nejtěžších cest
pontifikátu papeže Benedikta XVI. -
cesta do jeho rodné vlasti, Německa.
Je naléhavě třeba našich modliteb,
aby se Boží milost dotkla mnoha
kamenných srdcí.*

Krátké podobenství Pána Ježíše o dvou synech je poslední Ježíšovou replikou v konfliktu, který vyprovokovali Pánovi odpůrci, když mu chtěli dokázat, že nemá právo konat a hlásat to, čeho jsou všichni lidé svědky. Jeho závěrečné varování se jistě těžce

Editorial

dotklo jejich sebevědomí: prorok z Nazareta jim předpovídá neslychanou věc: do Božího království je předejdou ti, kterými nejvíce pohrdají. Příklad dvou synů jim ovšem jasně vysvětluje, proč tomu tak je: jejich zbožnost jim není nic platná, protože postrádá to podstatné – opravdovou úctu k Bohu a Pánu. Pokrytecké vnější chování není schopno zakrýt skutečnost, že jejich srdce je daleko od Boha. Uctívají ve skutečnosti jen sami sebe.

Je obdivuhodné, jak výstižně to dokáže božský Mistr ilustrovat svým stručným, ale názorným přirovnáním. Pro rozdílné chování dvou synů není rozhodující to, co pronášejí jejich ústa, ale jejich vnitřní postoj k otci. Ten první nejdříve myslel na své pohodlí a zájmy, ale jakmile se jeho myšlenky vrátily k otci, uvědomil si: To přece nemohu otci udělat, abych ho zarmoutil. Zamrzelo ho předchozí neuvážené prohlášení a ihned odešel, aby splnil otcovo přání. Ten druhý pohotově vyjádřil svůj souhlas, ale ve skutečnosti nedal ani na chvíli přednost otci přede vším ostatním a šel nikoliv na vinici, ale za svými vlastními zájmy a zálibami. Na rozdíl od svého bratra si pomyslel: To přece nemůže po mně otec chtít, abych teď zanechal svého a šel pracovat.

Slova prvního syna byla ve skutečnosti upřímná. Jít na pole nepředstavovalo pro něho nic přitažlivého. Jestliže se nakonec přece rozhodl, že půjde pracovat, nebylo to proto, že by ho sama tato činnost bavila a přitahovala, ale šel, aby splnil otcovu vůli. Jeho bratr však urážel svého otce již svým neupřímným prohlášením, kterému vůbec neodpovídala vnitřní ochota a úcta k otci.

Za našim častým „nechce se mi“ stojí zpravidla jiné „chce se mi“, které ovšem pramení z našich sklonů, zvyků, zálib, které se staly naší přirozeností. Čím více je tato přirozenost nespoutaná, neukázněná, tedy vůli ne-

ovládaná, tím více ona sama nás ovládá a poroučí nám i proti naší vůli. Jestliže jsme zvyklí hledat co nejrychleji okamžité uspokojení, staneme se snadno otroky svých nálad. Svátý Pavel o tom mluví jako o trvalém zápasu mezi duchem a tělem, z nichž každý chce něco jiného. Při sebeuspokojování se uzavíráme do sebe a každým krokem dále posilujeme své sobectví. I skutky zbožnosti vykonávané jen proto, že se mi líbí a přinášejí mi uspokojení, mohou se stát sebeoslavou, o které Pán říká: „Amen, pravím vám, ti už svou odměnu dostali.“

Naše snaha by však měla pramenit z motivace, která vůbec nezávisí na naší momentální náladě, ale měli bychom hledat a nacházet svou radost v tom, že můžeme konat to, co se líbí Pánu. Pán není náladový, a tak i naše radost a pravé uspokojení může být trvalé. *Radujte se všichni v Pánu, opět vám říkám, radujte se.* Je to radost nejen nejdokonalejší a nejvyšší, ale je to radost, která také oslavuje Pána a je nevyčerpatelným zdrojem milosti a zásluh.

Z čeho pramení tato radost? I ona má svůj kořen v naší přirozenosti, ovšem v její nejvyšší stránce: v její trvalé, Bohem vložené potřebě milovat a být milován. Není to tedy nějaké abstraktní potěšení, ale má se zakládat na našem osobním vztahu k Bohu, který je nám důvěrně blízko. Všechno naše konání se tak může stát živým projevem víry a lásky. Ztrácí se tak umělé rozdělení mezi všední práci a úkony zbožnosti a celý běžný každodenní život dostává nadpřirozený charakter. Místo sobeckého sebeuspokojování ustavičně živíme a posilujeme svou nadpřirozenou lásku. Ta nám pak sama začne ukazovat

Dokončení na str. 13

Modlitba v krajní nouzi

*Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci 7. září 2011*

Drazi bratři a sestry, obnovujeme dnes audience na náměstí Svatého Petra, a ve „škole modlitby“, kterou společně prožíváme v těchto střeďech katechezích, bych chtěl zahájit úvahy o některých žalmech, které, jak jsem řekl posledně v červnu, tvoří vynikající „modlitební knihu“. První žalm, u něhož se zastavím, je žalm nářku a prosby, proniknutý hlubokou důvěrou, v němž jistota z Boží přítomnosti vytváří modlitbu, která vychází z podmínek extrémní těžkosti, v jaké se prosebník nachází.

Těžce zkoušený David

Jedná se o žalm 3, připisovaný podle tradice Davidovi v okamžiku, kdy prchá před synem Absolonem (srov. v. 1). Je to jedna z dramatických epizod, které král v životě vytrpěl, když jeho syn chce uchvátit královský trůn. David je nucen opustit Jeruzalém, aby si zachránil život (srov. 2 Sam 15nn). Situace nebezpečí a úzkosti, jakou David zakouší, tvoří základ této modlitby a pomáhá pochopit ji a představuje typickou situaci, v jaké může být žalm recitován. V Žalmistově zvolání poznává každý ony pocity bolesti, hořkosti a současně důvěry v Boha, které podle biblického vyprávění provázejí Davida na útěku z jeho města.

Žalm začíná vzýváním Hospodina:

Hospodine, kolik je těch, kdo mě sužují!

Mnoho jich na mě dotírá!

Mnoho jich o mně říká: „Ani Bůh mu nepomůže!“ (v. 2-3)

Popis situace prosebníka je tedy poznamenán velmi dramatickými tóny. Tříkrát zdůrazňuje ideu množství výrazy „mnoho“, „kolik“, které jsou v originálu vyjádřeny stejným hebrejským kmenem, a je tak ještě více zdůrazněno nesmírné nebezpečí

tímto opakováním, takřka úderným. Tento důraz na počet a velikost nepřátel slouží k vyjádření toho, jak Žalmista chápe absolutní nepoměr mezi sebou a svými pronásledovateli, nepoměr, který ospravedlňuje a zdůvodňuje naléhavost jeho žádosti o pomoc: utiskovatelů je tolik, získávají převahu, zatímco prosebník je sám a bezbranný a vydaný zvůli svých agresorů.

Křik plný důvěry

A přece, první slovo, které Žalmista pronáší, je „Hospodin“, jeho výkřik začíná vzýváním Boha. Velké množství povstává a hrozí mu, budí strach, který silně roste a hrozí, že bude ještě strašnější a děsivější; ale prosebník se nepoddává představě smrti, zachovává si pevný vztah k Bohu života, obrací se především na něho a hledá pomoc. Proto se nepřátelé snaží také zlomit toto pouto s Bohem a narušit víru své oběti. Namlouvají mu, že Hospodin nemůže zasáhnout, tvrdí, že ho Bůh nemůže zachránit. Agrese není tedy pouze fyzická, ale nabývá také duchovní rozměr: „Hospodin ho nemůže zachránit,“ říkají – ústřední jádro Žalmistovy duše je napadeno. Je to krajní pokušení, kterému je věřící podroben, je to pokušení ztráty víry, důvěry a Boží blízkosti. Spravedlivý překonává poslední zkoušku, zůstává pevný ve víře a v jistotě pravdy a plné důvěry v Boha, a právě tak nalézá život a pravdu. Zdá se mi, že zde se nás žalm dotýká velmi osobně: v tak mnoha problémech jsme v pokušení myslet si, že mě Bůh asi nezachrání, že mě nezná, snad ani nemá tu možnost; pokušení proti víře je poslední nepřítelův útok, a tomu musíme odolat a tak najdeme Boha a najdeme život.

Dokončení na str. 12

Otcovo pozvání

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

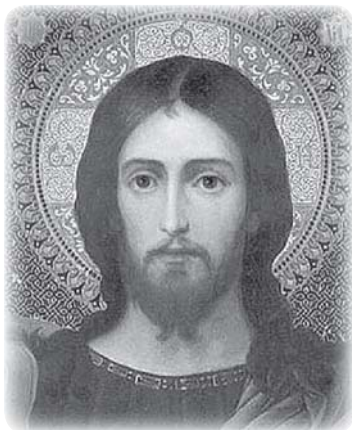
Viděli jste, ale ani potom jste nelitovali.

Tvůj Pán dnes promlouvá k posluchačům, kteří mu nejsou nijak nakloněni. Pánuje zde napjatá atmosféra. Židovští předáci nedostali odpověď na otázku, odkud se bere Ježíšova autorita a moc. Oni sami pak nedokázali odpovědět na otázku, odkud byl Janův křest. Víra prostého lidu je usvědčující z neupřímnosti a pýchy. Kdyby si to přiznali, rázem by znali odpověď na své otázky. Nečekali by na Ježíšova slova jen proto, aby se utvrdili ve svých předsudcích. Nedovol, aby tě naplnilo smýšlení těch, kteří tě dnes obklopují, a pros Ducha Božího, aby tvoje sebeláska nebyla překážkou pro slova života.

Jeden člověk měl dva syny. Řekl jednomu: „Synu, jdi dnes pracovat na vinici!“ On řekl: „Nechce se mi.“ Ale potom toho litoval, a šel. První reakce není povzbudivá, ale zdá se, že je upřímná. To, co je správné, dobré a užitečné, nemusí v nás vždy hned probouzet nadšení. Přijdou na tebe chvíle, kdy tě naplňuje podivná nechuť, nezáměr, kdy nijak nezdůvodněný odpor dělá nadměrně těžkým rozhodnout se k prvnímu kroku.

Kdyby otec naléhal nebo vyčítal, mohlo by dojít za těchto okolností dokonce ke sporu. Jeho trpělivost zapůsobila více než tvrdé slovo. Dobré rozhodnutí potřebuje také svůj čas, aby uzrálo. Uznalé mlčení se dotklo synova srdce, uvědomuje si, že otci nezpůsobil radost. Schopnost vžít se do toho, co prožívá ten druhý, může přivodit obdivuhodnou proměnu. Soucítění a upřímná lítost překonaly počáteční pohodlnost a nechuť. *Nechtělo se mu, dokud myslel jen sám na sebe. Pak však litoval a přece jen šel. Neboj se nebeskému Otci přiznat ke své pohodlnosti, slabosti, náládovosti. Zná dobře tvou lidskou přirozenost a nebude ti to mít za zlé. Ale pak je na tobě, abys i ty dokázal mít pochopení pro svého Otce. Myslíš, že bys v odpovědi na svou žádost mohl od Něho někdy uslyšet – Nechce se mi?*

Ten druhý odpověděl: „Ano, pane!“ Ale nešel. Není to i tvůj případ? Jen si vzpomeň, kolikrát jsi dokonce s nadšením prohlašoval:

val: „Ano, Pane!“ Potěšilo tě, že Ježíšova slova tak dobře odpovídají tomu, co si právě přeješ a co by se ti líbilo. Naplnilo tě to takovým nadšením, že sis ani neuvedomil, že se raduješ nikoliv z Pánova slova, ale sám ze sebe. Toto sebelálení tě tak zaplavilo, jako by už bylo dosaženo cíle. Ale to podstatné se vůbec nestalo. Tvoje sebejistota, uspokojení z dosavadních, často domnělých úspěchů a z toho plynoucí sebevědomí tě tak uspokojily, že jsi úplně přeslechl, co vlastně Pán od tebe žádá a co je třeba na vinici vykonat. Místo toho tě více zajímá dívat se po druhých, zda sdílejí tvou horlivost, ačkoliv je jalová. Ale na vinici tě stále postrádají.

Kdo z těch dvou splnil vůli svého otce? Na upřímnosti, s jakou si odpovíš na tuto otázku, bude záležet užitek, jaký si odneseš z dnešní Ježíšovy lekce. Pán varuje kolemjdoucí velekněze a starší lidu, ale spolu s nimi i všechny ty, kteří jsou si příliš jisti sami sebou. To, co se stalo u Jordánu, kde Jan křtil, opakuje se i při příchodu Ježíše Krista a pokračuje to pokaždé, když vystoupí *spravedlivý* jako Boží posel: *pohrdaní celníci a nevěstky uvěří, ale velekněží a starší, přestože vidí, ani potom neuvěří a nelitují.* A přece právě sebepoznání a lítost je onou hybnou silou, která dokáže proměnit srdce a překonat povýšeneckou sebejistotu a netečnou a přezíravou lhostejnost a lenost.

Jestliže spravedlivý opustí svou spravedlnost, zemře pro svou nepravost, zatímco zločinec, který se odvrátí od všech svých nepravostí, bude živ. Varuj se stavu, že bys začal spoléhat na svou třeba i dlouhá léta trvající spravedlnost a domníval se, že již nemusíš uvěřit prorokům, že nemáš nic, co by bylo třeba změnit. To je postoj syna, který spoléhá na své plané *Ano*, ale ve skutečnosti vůli otce vůbec neplní. *Pokora ať vás vede k tomu, že každý z vás bude druhého pokládat za lepšího, než je sám. Mějte v sobě to smýšlení, jaké měl Ježíš Kristus – sám sebe se zřekl.*

Obrať se k Pánu, který je dobrý a dokonalý a pokorné učí své cestě. Pros o pokoru a upřímnou lítost, aby ses odvrátil od nepravosti pýchy a byl živ. *Pane, veď mě ve své pravdě a uč mě, neboť ty jsi můj Bůh, můj Spasitel, nepřestávám v tebe důvěřovat.*⁽¹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Responsoriální žalm 25.

Liturgická čtení

1. čtení – Ez 18,25–28

Toto praví Hospodin: „Říkáte: »Pán nejudná správně!« Slyšte tedy, izraelský dome! Je to mé jednání, které není správné, nebo spíše vaše? Jestliže spravedlivý opustí svou spravedlnost a páchá nepravost a zemře, zemře pro nepravost, které se dopustil. Jestliže se však zločinec odvrátí od svých zlých skutků, které spáchal, a jedná podle práva a spravedlnosti, sám sebe zachrání. Neboť proto, že se bál a odvrátil se od všech svých nepravostí, které spáchal, jistě bude živ a nezemře.“

2. čtení – Flp 2,1–11

Jestliže je u vás trochu křesťanské snahy druhé těšit, trochu láskyplného povzbuzení, nějaké duchovní společenství a trochu srdečné účasti, dovřte mou radost tím, že budete stejně smýšlet, že vás bude všechny pojít jedna láska, že budete svorní a jednomyslní. Nic nedělejte z hašteřivosti nebo touhy po prázdné slávě, ale z pokory ať každý z vás pokládá druhého za lepšího, než je sám. Nikdo z vás ať nehledí jenom na vlastní prospěch, ale i na prospěch druhých. Mějte v sobě to smýšlení, jaké měl Kristus Ježíš: ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

Evangelium – Mt 21,28–32

Ježíš řekl velekněžím a starším lidu: „Co soudíte o tomto případu: Jeden člověk měl dva syny. Přistoupil k prvnímu a řekl mu: »Synu, jdi dnes pracovat na vinici.« On odpověděl: »Mně se nechce,« ale potom toho litoval, a přece šel. Přistoupil k druhému a řekl totéž. Ten odpověděl: »Ano, pane,« ale nešel. Který z těch dvou vykonal otcovu vůli?“ Odpověděli mu: „Ten první.“ Ježíš jim řekl: „Amen, pravím vám: Celníci a nevěstky vás předcházejí do Božího království. Přišel k vám Jan, aby vám ukázal správnou cestu, ale neuvěřili jste mu. Celníci však a nevěstky mu uvěřili. Vy jste to viděli, a přece ani potom jste se nezměnili a neuvěřili jste mu.“

Apoštolka úcty k Ježíšovým Ranám (6)

Text vypráví o duchovním životě prosté řeholnice z řádu Navštívení Panny Marie v Chambéry, která žila v letech 1841-1907: sestry Marie Marty Chambonové. Je to život skrz naskrz charismatický, původem, povoláním, nejvyššími mystickými zážitky, přijatý a naplněný zvláštním „posláním“.

Její apoštolát

Samozřejmě, láska k bližnímu sestry M. Marty se brzy rozšířila mimo prostor kláštera. Při svém každodenním sebeobětování, o kterém jsme referovali, se modlila a obětovala za Církev, za hříšníky, za duše v očistci. Ježíš jí řekl: *Obětuj mé Božské Rány mému věčnému Otci za triumf mé Církve a všechno bude procházet rukama mé neposkyrněné Matky. Ale také jí řekl, že tento triumf nebude ani materiální, ani viditelný a že Církev se bude nacházet v podmínkách boje za spásu duší, za spásu světa... Právý triumf Církve je v duších.*

Modlila se za papeže, za nepřátele Církve, za kněze. Tyto poslední jí Ježíš obzvláště doporučoval a dával jí pochopit velikost jejich služby, nebezpečí a obtíže, které je obklopují, nutnost jejich většího zdokonalení. Říkal jí: *Kněží a řeholníci přijali od Boha velkou čest v milosti povolání. Musí mu vzdávat chválu a slávu tím, že se posvěcují a pomáhají v posvěcování druhým.*

Když jí Ježíš o to požádal, zdvojnásobila své oběti za dobrý výsledek 1. vatikánského koncilu, který se v té době konal.

7. října 1867 na svátek Panny Marie Růžencové ji Maria naučila této modlitbě: *Naše Paní Růžencová, ochraňuj Svatého otce, obrať nepřátele Církve a Svatého otce.* Každý den tohoto měsíce jí navštěvovala a dávala jí spatřit, kolik milostí sestoupilo na svět skrze svaté Rány a na její mateřskou přimluvu.

Za obrácení hříšníků trávila sestra celé noci před Nejsvětější svátostí oltářní.

Sdělovala pak své představené: „Strávila jsem noc, abych

shromažďovala duše skrze moc, kterou mi Bůh udělil pro zásluhy svatých Ran Ježíše Krista.“

Modlila se ustavičně korunku k Božím milosrdenství a vzpomínala přitom na slova, která jí božský Mistr jednou řekl: *Z každého slova, které takto proneseš, nechám skanout kapku své krve na duši jednoho hříšníka... Když mými svatými Ranami smýváš hříchy lidí, děláš to, co dělala Veronika; to, co ona setřela z mé tváře, bylo lehké, ale hříchy jsou mnohem těžší... Ukazují ti množství hříšníků, abys neztrácela čas.*

Pán jí to opravdu ukazoval. Jednou v neděli, když byla v zahradě a viděla lidi, jak pracují na polích, která sousedila s klášterem, slyšela slova: *Hle, co povolává Boží tresty.* Dal jí vícekrát pochopit, že to, co Pána velice zarmocuje, je porušování svátečního klidu.

Často jí byly svěřeny zvláštní případy, buďto osoby v hodině smrti, které potřebovaly modlitbu, aby byly spaseny, nebo duchovní obnovy, kde mělo docházet k obrácení. Pak znásobila své modlitby a oběti.

Ježíš jí svěřoval také **duše v očistci**, protože **lidé na ně zcela zapomněli**. Je málo těch, které se nedostanou na místo tohoto trestu. Svěřil jí toto poslání a řekl: *Ty nejsi z této země; tvůj*

život se musí nacházet mezi nebe a očistcem. Musíš se pokládat za ustanovenou k očistcové bráně, abys propouštěla duše, a k nebeské bráně, abys jim tam dala vstoupit.

V rukopisech čteme, jak se vícekrát stalo, že duše zesnulých sester se jí zjevovaly a žádaly o modlitbu, a pak přicházely, aby jí poděkovaly, protože díky jí skončilo jejich utrpení.

Také v tomto případě Pán, který od ní žádal tolik utrpení, jí dopřával útěchu, takže měla jasné poznání trestů v očistci a nazírala radost blažených duší, které osvobozeny přicházely do nebe. Jedna z nich jí řekla: „Hleď, kolik duší jsi osvobodila! Všechny nemohou přijít, aby ti poděkovaly, ale přijdou ti naproti, až budeš opouštět zemi.“

Zkoušky a nepochopení

Kromě utrpení, které přijímala z Boží vůle a které dobrovolně obětovala z lásky k duším, sestra M. Marta, jak bylo možno předvídat, měla mnoho strádání, které jí nijak neulehčovalo klášterní život. Byla to řada skutečností, které měly nadpřirozený charakter, vyvolávaly obdiv, zvědavost a často také podezírání.

Její dlouhý, pětiletý půst, výjimečný přístup představených působily někdy dojmem, že jsou

Marie Marta Chambonová

v rozporu se smyslem pro společný život; „praxe“ nových střelných modliteb, mlčení představených o jejich mimořádných milostech a určitý údiv nad některými jejími trvalými nedokonalostmi jistě kolem ní nevytvářely klima pohody a pochopení.

Staly se také např. dva incidenty dosti nepříjemné. První se stal v roce 1875 v průběhu kanonické vizitace, kdy dvě sestry, snad v dobrém úmyslu, ale nerozumným způsobem referovaly arcibiskupovi, který byl do této diecéze právě jmenován, různé skutečnosti týkající se sestry M. Marty, které se jim zdály nevysvětlitelné a pro jejich klášter nepřístupné. Biskup, místo aby si objasnil spolu s představenou, o co se jedná, myslel, že zadostučiní těmto dvěma sestrám, jednal se sestrou M. Martou tvrdým způsobem a zakázal jí každodenní svaté přijímání. Incident byl nakonec uzavřen na zásah zpovědníka kanovníka Bourbiera, který znal podstatu, ale tato zkouška byla pro sestru i pro představenou velice tvrdá.

V roce 1870 se naopak stalo, že když se zpovídala u „mimořádného“ zpovědníka a naznačila mu svůj vnitřní stav, který byl jistě zcela mimořádný, vyvolala u něho zděšení a zpovědník jí odpověděl, že s největší pravděpodobností podlehl dábelskému mámení. Ubohá sestra, která se často obávala, zda její mimořádné projevy nejsou dílo ďábla, upadla do stavu napros-

EVANGELÍK KRITIZUJE KATOLÍKY

Arnd Brummer kritizuje osvěcené katolíky, kteří zpochybňují dogmatická prohlášení z Vatikánu. Katolické obce hluboce zasáhla snaha přizpůsobit se moderní době. Brummer přestoupil z katolické do evangelické církve před více než 20 lety, když byl znechucen způsobem, jakým se modernisté přizpůsobují duchu doby, a pokládal to za nepřijatelné pro církev, která má být hluboce zakořeněna v následování Krista. Na tuto skutečnost již tehdy poukazyval rovněž Joseph Ratzinger. Brummer je šéfredaktorem magazínu „Chrismon“.

-kna-

tého zhroucení, ze kterého ji pomohl svatý František Saleský, který se jí zjevil, utišil ji a vysvětlil jí skutečný stav její duše.

Nicméně nejčastější zkoušky, které musela snášet, byla pokušení ďabla, který zneužíval její naivnosti a prostoty.

Namlouval jí, že bude zatracena, protože nezachová celou řeholi a dává sestřám špatný příklad; že je podvedena a podvádí představené, které to prý dobře vědí, ale jen předstírají, že jí věří; že v pyšném domnění, že je svatá, dopouští se stejných hříchů jako pyšní andělé a půjde do pekla spolu s nimi. Podněcoval ji proti představené a namlouval jí: „Matka byla k tobě příliš přísná, vyžádej si odpočinek.“ Pokoušel ji také proti víře a říkal jí: „K čemu ti jsou tvoje přijímání? Bůh není.“ „K čemu jsou ti modlitby k Bohu, který neexistuje?“

Sestra M. Marta mohla odolávat v tolika vnitřních bojích díky své velké víře a pomoci Ježíše, který zasahoval v nejtěžších zkouškách a podporoval ji v její slabosti.

Pán pak dopustil jinou strašnou a snad nejtěžší zkoušku pro ty, které miluje: svou nepřítomnost. Tato opuštěnost ze strany Ježíše, na jehož přítomnost, jak jsme viděli, byla zvyklá od prvních let svého života, uvrhla sestru M. Martu do stavu bezútěšnosti a zdálo se jí, jako by byla pro klášter zcela ztracena. V srpnu 1869 jí Pán nedopřál, aby ho viděla ani cítila po celý týden, a připravil jí tak nepopsatelná muka; když se nakonec vrátil, řekl jí: *Na kříži ve vrcholu utrpení jsem byl sám. To je důvod, proč jsem chtěl, abys zakusila, co to znamená takto trpět.*

Jindy, když ji nechal bez opovědi na její prosby po několik dní, opakoval jí: *Touto svou nepřítomností jsem v tobě všechno očistil... Pamatuj si, že v Getsemanské zahradě jsem byl od všech opuštěn...*

(Dokončení příště)
Překlad -lš-

Bl. Jan Pavel II. zpovědníkům

Z projevů, které pronesl bl. Jan Pavel II. k členům Apoštolské penitenciárie

V těchto svých vystoupeních chtěl papež Jan Pavel II. podat svědectví, jak kněz, který vykonává úřad zpovědníka s vírou a velkodušností, nachází také mnoho důvodů k radosti. Nejen že se může setkávat přímo s jednotlivými věřícími, tak jako Ježíš přijal Zachea, Samaritánku a hříšnou ženu, radost, že je připuštěn k prahu srdcí a dále až ke skrytým osobním příběhům; je to útěcha, že může vyslovit slova povzbuzení, pokoje a milosrdenství, slova, která často spolu s milostí posvěcující vracejí křesťanskou citlivost.

Svatost pokání není jen prostředek na odstranění hříchu, ale je to také cenné cvičení v ctnosti, škola spirituality, laboratoř pozitivní obnovy duší k člověku dokonalému, k mužné zralosti, kdy se v nás uskuteční Kristova plnost (Ef 4,13).

Je to nejvyšší forma duchovního vedení.

Zpovědník musí vždy respektovat pravdu. Svátost pokání je také součástí učitelského úřadu Církve. Uplatnění pravomoci kněze „odpustit nebo zadržet hříchy“ nesmí být projeven subjektivního mínění kněze, protože kněz je ve zpovědi nástrojem ve službách Boha pravdy, proto jeho soudy musí být ve shodě se zjevenou pravdou. Kněz se nemůže spokojit s tím, že vše víceméně se souhlasem přijímá. Aby mohl duchovní život věřícího růst, musí být uveden na solidní a objektivní základ: na nauku Církve. Zpovědníci někdy upadají do pokušení stavět se sami do role Krista a Církve a podporují zlehčování hříchu a jeho obsahu, dokonce až popření jeho reality a vystavují duše, které jim důvěřují, nebezpečí věčné záhuby.

Jedním slovem, dobro osoby v celém jejím bohatství je podřízeno úkolu znovuzískání nadpřirozeného vztahu k Bohu skrze svátost pokání: tento vztah není čistě psychologický nebo citový, nýbrž skutečný, objektivní a podstatný, jde o obnovené přilnutí k pravdě, kterou Kristus svěřil Církvi, všeobecné svátosti spásy.

Již v přípravě kněží zpovědníků je třeba zdůraznit, že svá-

tost smíření vyžaduje, aby kněz jednal *in persona Christi*. Není tedy ve své funkci jen Kristovým vyslancem pověřeným vykonávat svátostný úkon na základě mandátu: má dospět k co největší mystické identifikaci s Kristem.

Jelikož mu prokazuje tu nejvyšší důvěru sám Kristus, který svátost smíření ustanovil, a také Církve, která ho tímto úkolem bezprostředně pověřuje, musí mít sám o sobě náležitě mínění a musí se těšit také důvěře ze strany věřících.

V tomto vznešeném úkolu zpovědníka není kněz ponechán sám sobě. Jednání *in persona Christi* ovšem vyžaduje náležitý stupeň svatosti a vyplývá z toho také povinnost mít podíl na Kristově lásce. Kněžská láska je plodem Ducha Svatého a kněz ji přijímá v plnosti: má žít nikoliv pro sebe, ale má napodobovat Krista a žít pro druhé. Musí se sám stát obětí. Jestliže si kněz ulehčuje svou funkci a nahrazuje osobní vyznání kolektivním rozehřešením, okrádá věřící a zbavuje je nesrovnatelných zásluh spojených s osobní zpovědí. Kněz musí věřícího smířit také s Církví a s tím souvisí otázka náležitosti pokání. Čím větší je morální bída kajícího, tím větší musí být jeho milosrdenství a musí se ztotožnit s Ježíšem, který je tichý a pokorného srdce.

Z tohoto ztotožnění s Kristovou láskou vyplývá také absolutní nutnost zpovědního tajemství, které musí kněz dodržet, je-li to

nutné, až k prolití krve. Jelikož jedná *in persona Christi*, nemůže sám disponovat s důvěrou kajícího, který se mu vyznává. Nesmí také zneužívat svěřeného vyznání k osobním cílům a nemůže žádné zájmy společnosti pokládat za nadřazené této své povinnosti. Také věřící musí tuto věc respektovat a mít na paměti, že kněz, který hájí zpovědní tajemství, je zbaven veškeré lidské obhajoby.

K pravdě a přijetí patří také otázka moudrosti zpovědníků při udělování pokání kajícím, při čemž je třeba pamatovat, aby podle větší či menší možnosti napravili zlo, které hříchem způsobili. Pokud jde o náhradu neoprávněně přivlastněných věcí, tato náhrada není součástí uděleného pokání.

Úplné vyznání spojené s litostí a pevným předsevzetím by mělo po pádu do hříchu pomoci kajícím, aby prožil onu „pravdu, která nás osvobozuje“, jak řekl Ježíš, a i když je hříšník úzkostlivý a obává se nového pádu, je třeba mu dodat oživující naději: přirozená důstojnost člověka, stvořeného Bohem, nadpřirozená milost, která působí v lidské přirozenosti, jsou nezničitelným principem pravé lidské velikosti a bezpečnou vyhlídkou k postupnému zdokonalení.

(Pokračování)

*Paenitentia apostolica:
Sacramento della penitenza nei
messaggi di Giovanni Paolo II*

Překlad -lš-

Dne 5. srpna 2011 tomu bylo 75 let, co zemřel mučednickou smrtí biskup Salvio Huix Miralpeix z Lérídy. Bylo to během španělské občanské války (1936–1939).

První týdny této války si vyžádaly velkou krvavou daň. Po vypuknutí války v červnu 1936 se republikánské oddíly zaměřily především na křesťany. Jejich radikální antiklerikalismus se neštilil největších krutostí proti duchovním a řeholníkům.

K obětem patřil také oratorián biskup Salvio Huix Miralpeix z Lérídy (1877–1936). Narodil se 22. prosince 1877 v Santa Maria Margarita di Vellors v diecézi Vic, sedmdesát kilometrů severně od Madridu. Jeho rodiče pocházeli z věřících rodin, z nichž vzešlo také několik kněžských povolání. V rodině Salviově byla láska k Bohu, k Církvi a k papežství samozřejmostí. Katalánská usedlost jeho rodiny se nacházela na pahorku a zahrnovala i kapli Panny Marie Karmelské.

V tomto náboženském prostředí vykvetlo u Salvio kněžské povolání. Následovalo 14 let pobytu v malém semináři, ve Vic, kde Huix nejen absolvoval přípravné studium, ale učil se také životu modlitby, naslouchání Bohu a poslušnosti a připravoval se na apoštolát. Seminarista Salvio byl horlivý student, který nejen studoval, ale také vnitřně vyžíval. Kněžské svěcení přijal v 25 letech 19. září 1903 od biskupa Torrásy Bagese. Biskup ho posílal nejdříve na různá kaplanská místa, aby zde hlásal Krista ukřižovaného a zmrtvýchvstalého a příslušoval věřícím svátostmi k hlubšímu životu s Kristem.

V té době měla kongregace oratoriánů, kterou roku 1723 založil svatý Filip Neri, ve Vic známé duchovní centrum, jehož apoštolát sahal daleko za město. Kongregace oratoriánů byla známé světové společenství papežského práva, které sdružovalo kněze bez řeholních slibů, a ti spojovali apoštolskou činnost

Věrný až do smrti

Portrét biskupa Salvio Huix Miralpeixe, oratoriána a mučedníka z Lérídy

s kontemplací. Salvioův strýc Pater Adjuutorio byl sodálem této kongregace a byl ve městě velmi známý. V P. Huixovi rostlo obecné rozhodnutí pracovat pro Krista „až k smrti“. Nejlepší předpoklad pro to viděl v řadách oratoriánů. Jako třicetiletý požádal o přijetí do této kongregace.

Po čtyřech letech pastorační praxe v jednotlivých farnostech byl přijat do kongregace a působil zde dvacet let. Podle vzoru svatého Filipa trávil denně mnoho hodin ve zpovědnici. Byl stále vyhledávanějším zpovědníkem a duchovním vůdcem především pro mládež a pro muže. Vyznačoval se trpělivostí, moudrostí a otcovským duchem. V několika málo volných hodinách navštěvoval nemocné, vyučoval v kněžském semináři a zařizoval různé záležitosti kongregace. Jeho zásadou vždy bylo: Málo spát, mnoho se modlit a ustavičně se věnovat službě duším. Byl v celém Vic známý tím, že přivedl na cestu víry velké hříšníky a lidi, kteří se k církvi otočili zády.

Záhy se mluvilo o tom, že P. Salvio je výtečný zpovědník a apoštol mládeže, a byl povolán do čela Mariánské kongre-

gace ve Vic a po dvou letech se stal jejím ředitelem pro celou Katalánii. Roku 1923 organizoval veřejnou korunovaci sochy Panny Marie. Současně založil pro mladé otce rodin Kongregaci Neposkvrněné Panny Marie a svatého Josefa, aby se prohloubila jejich láska ke Kristu a k Církvi.

Jako vedoucí oratoře ve Vic stal se roku 1927 apoštolským administrátorem v Ibize. Ve Vic se s ním neradi loučili. Ke svému biskupskému svěcení si zvolil den 15. dubna 1928 a do znaku si vepsal slova svatého Petra: „Ve jménu tvém spustím síť.“ Toto heslo ukazovalo jasně na prioritu, kterou si biskup stanovil pro své působení: jako skutečný nástupce apoštolů být dobrým pastýřem Církve. Jeho úsilí se soustředilo na seminář, klérus a Katolickou akci, konání exercicií a šíření úcty k Nejsvětější svátosti a Panně Marii. To mu vysloužilo přezdívku „mariánský biskup“. U kněží usiloval o zlepšení jejich materiálních podmínek a jejich duchovní situace. Snažil se všude nadchnout lidi pro Krista.

Z jedné návštěvy „ad limina“ přinesl všem svým kněžím nově

Biskup Salvio Huix Miralpeix

vydaný katechismus kardinála Pietra Gasparriho. Po návratu povzbudil písemně své diecézány: „Citíme se obnoveni ve víře a v dětské oddanosti Svatému otci a jsme rozhodnutí zachovat věrnost až do smrti, až k mučednictví.“ Jen několik let nato mohl o tom sám podat důkaz, když vytrval z lásky ke Kristu až k mučednictví.

V září roku 1923 uchvátil generál Miguel Primo de Rivera (1870–1930) moc ve Španělsku s výslovným souhlasem krále Alfonse XIII. Po pádu diktatury a vítězství republikánů král abdikoval. Dne 14. dubna 1931 byla vytvořena prozatímní vláda. Vztahy republikánské vlády k církvi byly od začátku nepříznivé. 11. května 1931 byly zapáleny první kláštery v Madridu, ve Valencii, v Seville a na jiných místech a došlo k prvnímu konfliktu mezi církvi a režimem. Konflikt se vyhrocoval stále více. Jednotliví biskupové byli vypovězeni ze země, práva církve byla ústavou omezena, řeholní řády byly rozpuštěny, hřbitovy sekularizovány, zavedeny civilní sňatky a církvi byly odňaty všechny školy. Církev ostře protestovala proti tomuto pronásledování.

28. ledna 1935 byl biskup Salvio Huix Miralpeix jmenován biskupem diecéze Lérída. Volby v únoru v roce 1936 byly pro levou frontu příznivé, a tak ihned zůstala pronásledování

Oběti občanské války ve Španělsku v druhé polovině třicátých let

církve. Během 6 týdnů se uskutečnilo 199 přepadení a vzloupání do 36 kostelů. Bylo založeno 178 požárů a 106 kostelů vyhořelo. Několik týdnů před vypuknutím občanské války mohl ještě biskup Huix slavit Eucharistické dny a posílit tak víru věřících v Nejsvětější svátost.

18. července 1936 propukla občanská válka, ve které se armáda spojila s nacionalisty a bojovala proti „marxistické revoluci“. Biskupové, kněží a většina věřících se postavili na stranu nacionalistů. V oblastech obsazených republikánskými silami docházelo k pronásledování a vraždění kléru ve velkém měřítku.

Těla katolických mučedníků vystavená v Barceloně

16. července slavil biskup Huix svátek Panny Marie Karmelské v kostele, který se nacházel na pozemcích jeho rodiny. Až do 21. července 1936, kdy republikáni přepadli biskupské sídlo v Léridě, mohl biskup pokračovat v řízení své diecéze. Nejdříve byl, ač nerad, srozuměn s tím, že se uchýlí ke známým, aby zachránil své spolupracovníky. Když se však dověděl, jakému nebezpečí jsou vystaveni, opustil svůj úkryt a představil se hlídce.

Spolu s dalšími zajatými byl uvržen do vězení, kde sdílel se svými modlitby, utrpení i skryté radosti a posluhoval jim svátostmi. Zpovídal ty, které čekala poprava. Všichni zemřeli dříve nebo později střelou do hlavy. Bylo povražděno 4184 kněží a seminaristů, 2365 řeholníků a 283 řeholnic. Všichni byli vyslíděni a zatčeni. V diecézi Lérida bylo zavražděno 270 ze 410 kněží.

Christocentrismus

Tento výraz byl takřka módním heslem minulého století, používaným ovšem nesprávně proti těm formám zbožnosti, jejichž předmětem byla Matka Boží nebo světci, jako by Bůh zůstával stranou. Mezitím se však stav značně změnil. Zástupci „mezináboženského dialogu“ a tzv. „teologie náboženství“ dnes zastávají názor, že křesťané by měli nastoupit společnou cestu s příslušnými jinými náboženstvími směrem k pramystériu, které je všem náboženstvím společné. Toto mystérium leží „za“, „nad“, „v hlubším jádru“ různých spirituálních tradic, a jak říká dalajláma, je „společným srdcem všech náboženství“.

Nábožensky založení lidé, rozdělení zatím svými naukami a rituálními obyčejí, mají proto hledat cestu k sobě a vrátit se k tomuto společnému srdci. Proto není možno upírat svůj pohled na historické projevy náboženství a na těch trvat, neboť to jsou prý jen mytické pozůstatky předchozích znamení. I mýtus Krista patří do světa těchto znamení, a abychom tedy dospěli k samotnému tajemství, které leží mimo slova a myšlenky, mimo život a smrt, musíme tento mýtus překročit. Tak to píše mezináboženský guru benediktin Bede Griffiths.

Tyto myšlenky nejsou tak smělé a novátorské, jak by se na první pohled zdálo. Již ve středověku existovala hnutí, která pokládala nauku o vtěleném Božím Synu

za cvičení nižších stupňů křesťanského života. Práví osvícení mystici ponořují svého ducha „do nekonečných propastí božství“, oni neobracejí svou pozornost ke vtělenému Slovu, nýbrž „k Bohu zcela obnaženému a ve svém podstatném bytí“ (Mistr Eckhart).

Svatá Terezie z Avily vypráví o svém setkání se zástupci takových pojetí. Radili jí, aby se ve svém nazírání obrátila od Ježíšova lidství k čistému božství. Světice však záhy poznala, že takové vedení je ve skutečnosti velké pokušení. Podle ní neexistují stupně duchovního života, po kterých by bylo možno dojít mimo vtěleného Božího Syna přímo k Bohu. Tak staví tato světice přímo na linii Nového zákona a církevní tradice, která nezná žádnou jinou a dokonalou cestu k Bohu mimo tu, kterou nastoupil sám Bůh. Vtělení Božího jednorozného Syna není nouzové řešení pro mysticky méně nadané povahy, nýbrž akt nejvyšší moudrosti, který platí bezpodmínečně pro všechny, pro nejvzdělanějšího učence stejně jako pro prosté dítě. Protože Ježíš je jako člověk „obraz neviditelného Boha“ (Kol 1,15), vidí v něm věřící Otce (Jan 14,9). Vyšší a žádné hlubší poznání, než je velebnost Otce, která vyzáruje z tváře Ježíše Krista (srov. 2 Kor 4,6), nebylo nám zde na zemi dáno. Proto by byl pokus „jít dále“ (2 Jan 9) a zastínit ho, doslova protikřesťanský.

Při vši různosti svého duchovního zaměření žili všichni světci z osobního setkání a spojení s Ježíšem Kristem. Tak píše Tomáš z Celana, první a autentický životopisec sv. Františka z Assisi, o jeho spiritualitě: „Jeho nejvyšší úsilí, jeho nejpřednější přání a nejvyšší životní pravidlo bylo sledovat ve všem a skrze všechno evangelium. Se vši bdělostí a horlivostí, s celou touhou svého ducha a s celým žarem svého srdce usiloval řídit se dokonalou naukou Pána Ježíše Krista a a kráčet v jeho stopách. V ustavičném rozjímání připomínal jeho slova a pozorně sledoval všechna jeho díla. Především to byla pokora vtělení Ježíše Krista, jeho láska doložená jeho utrpením, co tak zaměstnávalo jeho myšlenky, že nechtěl ani myslet na nic jiného...“ Každému i nevzdělanému věřícímu muselo být jasné: tak vypadá skutečná křesťanská svátost.

Proto se vzhledem k šířícímu se popírání božství Ježíše Krista (a tím i Otce: 1 Jan 2,22) a jeho prostřednictvím (1 Tim 2,5) přimlouvám za vyvolání „kristocentrické bouře“ v teologii i ve zbožnosti. Četba a rozjímání o Písmu svatém, bdělá účast na mši svaté, eucharistická adorace a modlitba svatého růžence (která nás skrze Marii vede k Ježíši) a mnoho dalších forem zbožnosti nás vedou ke světlu, zatímco pokusy dosáhnout osvícení bez Krista by nás nevyhnutelně svrhly do temnot daleko od Boha.

*P. Bernward Deneke FSSP
-sks- 17/2011, překlad -lš-*

Ráno 5. srpna 1936 na svátek Panny Marie Sněžné, patronky Ibizy, byli všichni ve 3.30 hod. probuzeni. Nejdříve se mluvilo, že budou přemístěni do Barcelony, ale již po několika kilometrech jízdy se ocitli na hřbitově, aby zde byli zastřeleni. Časně ráno udělil biskup všem absoluci a prosil, aby byl popraven poslední, aby mohl svým druhům požehnat. Tomuto jeho přání bylo vyhověno, jak později dosvědčil jeden svědek. Až do smrti se choval velký biskup z Léridy jako pravý pastýř svého stáda.

Mělo se tak vyplnit, co napsal před mnoha lety svým diecézánům: Chceme zůstat Kristu věrni až do smrti, když to bude Boží vůle. Před zatčením předal jednomu známému svůj biskupský kříž a požádal ho, aby ho předal Svatému otci a ujistil ho o věrnosti Církvi, za kterou je připraven položit svůj život.

Již záhy po strašné smrti usilovala diecéze o blahořečení svého biskupa. Papež Benedikt XVI. autorizoval 27. června 2011 Kongregaci pro svatořečení, aby promulgovala mučednickou smrt

biskupa Salvía Huixe Miralpeixe. Jak stojí v dekretu, byl zabit „z nenávisť k víře“. Španělský historik Antonio Montero Moreno udává, že počet mučedníků v letech 1934 a 1936–1939 dosahuje 7000. Téměř tisíc z nich již bylo blahořečeno.

Blahořečení oratoriánského biskupa se bude konat pravděpodobně příští rok. Huixova silná osobnost zůstává dodnes příkladem plodnosti kněžské a biskupské služby v úplném sebeobětování a důvěře v Boha.

-sks- 17/2011, překlad -lš-

Ježíšova poselství P. Ottaviovi Michelinimu (9)

SPOLEČENSTVÍ SVATÝCH
22. září 1975

Synu, opakovaně jsem ti řekl, co jsem.

Jsem nekonečná Láska, Věčná, Nestvořená, která přišla na zem smířit, a tedy spojit s Bohem lidstvo vytržené odtud nenávisť.

Láska svou povahou tíhne k jednotě, tak jako nenávisť svou přirozeností tíhne k rozdělení.

Jsmě Tři, ale nekonečná Láska Nás vnitřně sjednocuje do Jediného, do jediné přirozenosti, podstaty a vůle.

Láska přivedla Mne, věčně vtělené Boží Slovo, abych se přinesl v oběť a dal každému možnost sjednotit se ve Mně s Bohem a tvořit tak jedinou věc, tak jako Já jsem jedno s Otcem, který Mě poslal.

Synu, již víc než sto let materialismus jako těžký a hustý mrak příkrývá velkou část lidstva.

Zastínil také moje mystické Tělo a v duších mnoha věřících a kněží překryl dogma o společenství svatých, duchovní velkolepou a pravou realitu, která působí na nebi i na zemi.

Neexistují termíny vhodné k vyjádření velikosti, moci a působnosti této kypící lásky a života. Ve vaší řeči není slov vhodných k pochopení tajemství neviditelné výměny, která se nachází v centru mého milosrdného Srdce.

Je jen málo duší, které to pochopily, a je také málo kněží, kteří přesto, že abstraktně věří, prožívají také aktivně toto společenství s blaženými obyvateli ráje, s dušemi očekávajícími v očištění a s bojujícími bratry na zemi.

Smrt zcela v rozporu se všemi předsudky neznamená konec aktivity duší. Smrt, která by se přesněji měla nazývat „přechod“, je

cestou z času do věčnosti, která neznamená konec působnosti duše ani v dobru, ani ve zlu.

Boží rodina

V každé rodině spořádané v duchu lásky každý člen, který ji tvoří, přispívá ke společnému blahu a k výměně přijatých a darovaných statků v harmonickém společenství.

V daleko větším stupni a rozsahu je tomu tak ve velké rodině všech Božích dětí, bojujících zde na zemi, čekajících v očištění a blažených v nebi.

Proto je nutné mít jasnou představu o této božské a lidské skutečnosti, bohaté na plody víry, která vytryskla z mé Oběti na kříži.

Je povinností:

I. Věřit pevně v dogma o společenství svatých.

II. Když se mluví o rodině Božích dětí, musí kněží jasně vyložit, že k této rodině patří ti, kteří putují po této zemi, duše čekající v očištění a spravedliví v nebi, tedy světcí.

III. Kněží téměř vždy zapominají na nespravedlnosti působené ke škodě bratří, kteří jsou v očištění (mnozí z nich zdůrazňují takřka výlučně nespravedlnosti, kterými trpí bojující bratři zde na zemi).

Velkou křivdou a nespravedlností je nevěřit v očištěc a nevěřit

P. Ottavio Michelinimu

ve strašné utrpení, kterému jsou podrobena očišťující se duše.

Nouze duší trpících v očekávání je mnohem větší než nouze tvora, který nejvíce trpí zde na zemi.

Je pro vás povinností lásky a nejnaléhavější spravedlnosti pomáhat duším v očištění, které se nejednou očišťují od hříchů, pro které trpí vaší vinou, pro váš špatný příklad, protože jste byli jejich společníky ve zlém, a tedy jste byli pro ně příležitostí k hříchu.

Víra, která není účinná, není vírou.

Ustavičný život

Synu, je třeba jasně pochopit, že život pokračuje i za hrobem.

Všichni ti, kteří nás předešli ve znamení víry, ať už jsou v očištění, nebo v nebi, stále vás milují tou nejčistší, nejživější a největší láskou.

Duše mají velkou touhu pomáhat vám při překonávání těž-

kých zkoušek, abyste dospěli, tak jako ony dospěly, k velkému cíli vašeho života.

Ony dobře znají všechna nebezpečí, která hrozí vašim duším.

Ale jejich pomoc poskytovaná vám je do značné míry závislá na vaší víře, na vaší svobodné vůli obracet se na ně v modlitbě v důvěře v jejich přímlovu u Boha a u svaté Panny.

Jsou-li kněží a věřící proniknutí touto živou vírou, jestliže si jsou vědomi nevyčerpatelných pokladů milostí, pomoci a darů vyplývajících z dogmatu o společenství svatých, poznají, že jsou stonásobně silnější než moc zla.

Obohatil jsem svou velkou rodinu nevyčerpatelnou mocí a zpevňuji ji neporazitelnou mocí nekonečné věčné Lásky.

Nevyužitě zdroje

Moji kněží poučují věřící prostými a jasnými slovy, když říkají, že vaši bratři, kteří naplnili zde na zemi svou plavbu časného života, nejsou od vás odloučeni, nejsou od vás daleko.

Říkejte však, že nejsou nečinní a pasivní vůči vám, ale že ve svém novém stavu života, dokonalejšího než je váš, jsou vám zcela nablízku a milují vás. Účastní se v míře a úměrně k dosažené dokonalosti všeho toho, co se děje v mém mystickém Těle. Pomáhají vám.

Opakuji vám, že nemohou zrušit vaši svobodnou vůli, ale povzbuzování vaší vírou a vašimi prosbami vám budou ještě bližší ve vašem boji proti Zlému.

Dívají se na vás, sledují vás a pomáhají vám v míře podle vaší svobodné víry a svobodné vůle.

Synu, jak nesmírné poklady vám tak připravil můj Otec!

Jak nesmírné a nevyužitě zdroje!

Jaké možnosti necháváte bez užitku propadnout do prázdna!

Ono se povzbuzuje k víře, ale není tu často ani nejmenší zmínka o tom, čemu je zapotřebí věřit.

Žehnám ti. Miluj Mne!

(Pokračování)
Překlad -lš-

KRÁDEŽ KRUCIFIXU

Z farního kostela Božského Srdce v Grazu odnesli neznámí pachatelé vzácný korpus z kříže na oltáři sv. Aloise. Kříž sám zůstal na místě. Krista zhotovil řezbář Hans Brandstetter v roce 1891. Ukřížovaný je 52 cm vysoký, rozpětí paží je 43 cm.

STÍŽNOST NA PÁCHNOUCÍ NOHY

Vrchní mufti v Istanbulu si stěžuje na páchnoucí nohy v istanbulských mešitách. Působí to podle něho turisté, kteří mešity navštěvují. Tam, kam turisté tolik nechodí, se zápach neprojevuje. Nejhorší je to v modré mešitě, kde je turistů nejvíce. Věřící muslimové si před modlitbou nohy umývají. Na zápach si stěžují samotní turisté.

Kath-net

Tajemství jednoho obrácení

Varuj se zlého a čiň dobré, hledej pokoj a usiluj o něj! Bylo to jenom toto poselství, co mě zaujalo? Nebo to byla také zvláštní melodie této věty, krása řeči, vnitřní logika, co mě oslovilo? „Hledej pokoj.“ A pak: „Usiluj o něj.“

Tato věta pochází z *Řehole svatého Benedikta*, přesně řečeno z úvodu, a ještě na mnoha místech cituje tento otec mnichů žalm 34. Vyňal jsem Bibli ze svého regálu a zalistoval jsem ve Starém zákoně: Genesis, několik listů dále Numeri, pak Soudců, listuji dále: Králů, Ester a konečně Žalmy, 34. Na co se vlastně Benedikt odvolává? V jaké souvislosti stojí tento citát?

Můj ukazováček běží až k verši 13: „Kdo je muž, který si oblíbil život a chce spatřit dny, kdy by si užil dobrého?“ říká se tam. Bezprostředně mě napadlo: „Já!“ Můj pohled se od tlusté Bible vrátil k černé knížečce benediktinské řehole. Tam jsem četl: „Když to uslyšíš a odpovíš: »Já«, pak ti Bůh poví: »Chceš-li pravý a nepomíjející život, chraň svůj jazyk od zlého a své rty před falešnou řečí. Varuj se zlého a čiň dobré, hledej pokoj a usiluj o něj!«“ A dále: „Když tak učiníte, můj zrak na vás shlédne a mé uši vyslechnou vaše modlitby; a ještě dříve, než ke mně zavoláte, řeknu vám: Hle, zde jsem!“

Byl jsem uchvácen. Co všechno vězí v těchto několika větách! Kolik touhy a kolik naděje! Jaká odvaha do života a jaký optimismus! Probudilo to moji zvědavost: Kdo je vlastně ten svatý Benedikt? Co je to zlo? O jakém pokoji to Bible mluví? Co je to, „pravý a nepomíjející život“?

Tento krátký úryvek z *Řehole* mě zaujal citově i rozumově. To, na co se zde svatý Benedikt ptá a co říká, náhle nebylo pro mě abstraktní, něco, co se prostě přečte jako román nebo jako normální věcná kniha. Bylo to

něco, co se vztahuje zcela osobně na mne a na můj život. Přirozeně, že jsem miloval život a chtěl si užít dobrého. Ale jak toho dosáhnout? Proč mi to má říct právě tento Benedikt? Muž, který žil v díře, jak jsem z úvodu vyrozuměl.

Takové otázky jsem si položil před sedmi nebo osmi lety, když jsem se skleničkou červeného vína v jedné a Benediktovou Řeholí v druhé ruce ležal na pohovce. Ale trochu jsem se také styděl. Protože jen několik let předtím jsem maturoval na benediktinském gymnáziu v Ettal. Nadšeně jsem tehdy ve výuce latiny překládal úryvky z *Confessiones* svatého Augustina. Poslední dva roky před maturitou chyběl ve škole evangelický učitel náboženství. Navštěvoval jsem katolické náboženství a začal jsem tušit, jak nevyčerpatelné poklady mohou být v teologii a ve filosofii. Vlastně jsem nechtěl být nábožensky zcela nevzdělaný, když jsem sáhl po Řeholi svatého Benedikta. Prolog mi připadal odněkud známý, jistě jsem o něm někde ve vyučování slyšel nebo četl. Ale více než pár slůvek v mé paměti neuvízlo.

Nyní touha po poznání potlačila můj stud. Hlavou kroužily otázky. Nebyl jsem už jen zvědavý, ale i vzrušený: Kolik křesťanské literatury je třeba ještě přečíst? Augustina, Ignáce z Loyoly, Tomáše Akvinského! Celé knihovny! Ale současně jsem byl zneklidněný: Proč mě tak vzrušily právě tyto věty? Přirozeně, byl jsem v Ettal zvyklý na katolický všední den, někteří mniši se stali mými otcovskými přáteli. Ale při čtení benediktinské Řehole mě napadlo, že se mě katolické poselství nedotýká poprvé. Bylo v mém nitru již něco jako náboženské pole, o kterém jsem nic nevěděl!

Odložil jsem knihu, zapálil si cigaretu a zahleděl se z okna. Jaké pole už ve mně je? Dob-

ře, modlil jsem se s maminkou před spaním. Přirozeně, o Vánocích jsme chodili do kostela. Zpívali jsme s varhanami kolydy. Birmoval mě jeden zbožný pastor, ale jeho biblických hodin jsem využíval převážně k tomu, abych kompenzoval nedostatek spánku.

Pustil jsem si i hudbu, nějakou kantátu od Bacha. Hudba, to souhlasí, pomyslel jsem si. Hudba mi otevřela velké dveře k víře. Vyrostl jsem s Bachem, aniž bych samozřejmě chápal jako dítě a dospívající texty jeho kantát, pašijí a oratorií. Nicméně jeho hudba zasáhla mé srdce, otevřela mi opatrný přístup ke Kristu, a čím více jsem poslouchal jeho díla, tím více jsem poznával, že za arií „Pojď, sladký kříží“ z Matoušových pašijí musí vézet něco více než jen geniální kombinace not. „Krása zraňuje,“ napsal jednou Joseph Ratzinger, když ještě nebyl Benediktem XVI. „Ale právě tak probouzí člověka k jeho nejvyššímu určení.“

Ale přes všechno nadšení: čím jsem byl starší, tím více jsem si při poslechu hudby kladl otázku: Co to má znamenat, „sladký kříží“? Jak je možno ukřížování, nejstrašnější antickou popravu, spojovat se slůvkem „sladký“? Jestliže je Ježíš skutečně Kristus, proč Bůh dopouští, aby byl přibit na kříž? Co má znamenat toto podobenství o hospodáři a jeho dělnících, kteří všichni obdrží stejnou mzdu, bez ohledu na to, jak dlouho se pachtíli? Jestli tomu skutečně má tak být, jak mi to prodal jeden na kytaru hrající evangelický učitel náboženství,

Benediktinské opatství v Ettal

pak mohu jen říct: Křesťanství ne. Děkuji, sbohem! On nám totiž řekl, že Bůh chce od nás přesně totéž: vybudovat společenský řád, kde všichni obdrží stejnou mzdu. Na moji otázku, proč za některou úlohu dostanu 4 a za jinou 2, neznal odpověď.

Lehl jsem si znovu s *Řeholí* na pohovku, ale už jsem se nemohl na text řádně soustředit. Bylo mi nyní jasné, že přes všechno náboženské vzdělání v Ettal jsem o principu křesťanství neměl vlastně potuchy. Přesto jsem se vždy hlásil ke slovu, když se diskutovalo o víře a o církvi. Kdykoliv jsem to však udělal s někým, kdo byl v daném tématu jen o pár centimetrů dále než já, mohl jsem jen kapitulovat. Musel jsem pomyslet na to, jak mě jednou nynější ettalský opat nechal zcela zaraženého, když jsem mu položil ze všech nejrozhodnější otázku o smyslu života: „Co vlastně přinášíte vy a ostatní mniši ke zlepšení tohoto světa? Žijete sami v klášterní cele a nezakládáte si rodinu. Nevytváříte žádný job na překonání nezaměstnanosti. Nemáte majetek, ze kterého byte mohli něco dát chudým. Sedíte zde v klášteře místo v nějakém utečeneckém táboře v Africe nebo ve slumu v Indii. Místo toho se celý den modlíte...“ Tu se P. Barnabáš ve svém hábitu posadil na židli, na nějakou chvíli se na mě zadíval a pak řekl zcela vážně: „Představ si svět, ve kterém se nikdo za druhého nemodlí. Nebo si představ, že by jednoho rána zmizely všechny kláštery, všechna místa ticha a modlitby.“ Po několika vteřinách ticha dodal: „Děláme to, protože věříme v sílu modlitby.“ Neměl jsem představu, co bych na to měl odpovědět.

Ještě dříve než jsem odložil benediktinskou Řeholí a šel spát, udělal jsem dalekosáhlé rozhodnutí: V budoucnu chci být schopný v diskusích také něco říct a nikoliv bezmocně podlehnout.

(Dokončení příště)

Preklad -lš

Více je třeba poslouchat Boha než lidi

Kuchařská hvězda se stala knězem (dokončení)

Přednáška mladého švýcarského kaplana na kongresu *Radost z víry 2010* ve Fuldě

V první části své zprávy popsal Patrick Lier, kuchař špičkových hotelů, pro kterého bylo křesťanství zcela nevýznamné, jak dospěl od povrchního protestantismu ke katolické víře. Zanechal svého povolání, ale cestu k novému životu mu zkrátil nezdar u psychologického testu a celý svět se mu zhroutil.

Musím říci, že to, co se stalo, bylo správné, ale bylo to tvrdé. Vrátil jsem se tedy do kuchyně a mnoho jsem se modlil. Vařil jsem v jednom domově důchodců, nikoliv pro horních deset tisíc. Nebyl to katolický domov, ale přece jen křesťanský. Jeho osazenstvo mělo velkou radost. Nemusel jsem porci zdobit mrkví a petrželí, mohl jsem klást brambory na talíř lžící. Takový je život.

V den 4. srpna po mnohém hledání a dlouhé modlitbě v klášteře Appenzell jsem směl konečně najít své povolání. Mohl bych o tom dlouze vyprávět, jak se to vše seběhlo. Když jsem se během dne ptal, co je vlastně za den, uvědomil jsem si: Dnes je svátek svatého faráře arského. To bylo pro mne krásné znamení, v den velkého světce pocítit toto Boží volání. Svému duchovnímu vůdci jsem řekl: „Víš, já vlastně nevím, jestli chci.“ On mi odpověděl: „Není důležité, co ty chceš, ale to, co chce Bůh. Více se sluší poslouchat Boha než lidi.“

Po tomto zážitku jsem se už ani nechtěl vrátit do práce a rozhodl jsem se, že ihned vstoupím do kněžského semináře. Nikoliv však jako velký třesk, ale chtěl jsem si své povolání nejdříve ověřit. Jel jsem na půl roku do Kalkaty pracovat jako dobrovolník u sester Matky Terezy, která rok předtím zemřela. Mohl jsem se denně modlit u jejího hrobu a se sestrami se účastnit mši svaté. Tak jsem mohl své povolání opravdu prohloubit a odtud jsem své rodině a přátelům sdělil své rozhodnu-

ti. Kuchařskému učni jsem to řekl již dříve. Když jsem se vrátil do Švýcarska, opustil jsem opět vlast a odešel do Heiligenkreuz studovat teologii. Během pobytu v semináři jsem musel přibuzným a přátelům stále vysvětlovat své povolání a musím říct, že jsem narážel na velké nepochopení, ale také na stále větší uznání. Jsem přesvědčen, že bez ohledu na to, zda jde o kněze, nebo ne, lidé nechápou, proč jsme katolíky, ale v nitru mají k nám větší úctu, než tušíme.

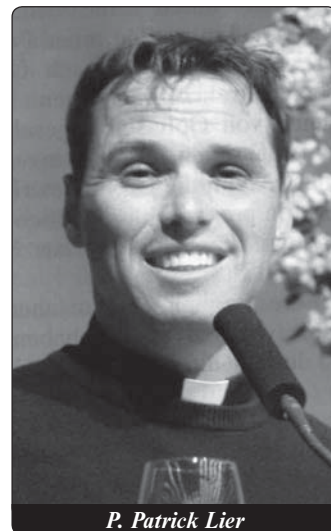
Během studia jsem opět pracoval u svého mistra jako kuchař. Studium nebylo zadarmo a někde jsem musel vydělávat. Jednou přišla reklamace: ryba byla přesolená a host se zeptal číšníka, zda není kuchař zamilovaný. Číšník odpověděl: „Myslím, že ne, protože je to seminarista.“ V 10 hodin večer jsme pak u jednoho stolu venku vedli s mým mistrem velkou diskusi. Byl to sice katolík, ale vůbec ne přesvědčený, spíše velmi kritický. Ale naše diskuse byla O.K. Po třech letech práce jsem byl u něho v kanceláři podepsat výplatní listinu. Řekl mi: „Takové zvýšení mzdy, jaké máš, nedostal u mě v posledních letech nikdo.“ Pomyslel jsem si: „Rychle podepsat!“ On dodal: „Ale myslím, že je to na dobrý účel!“

25. září 2006 jsem v diecézi Chur obdržel kněžské svěcení spolu se třemi přáteli a jsem od té doby velmi šťastným kaplanem ve velké farnosti nedaleku Curychu. Práce se mi velmi líbí.

Slyšel jsem tady z této tribuny řeč o oděvu kněží a jáhnů. Možná, že to není správné místo, kde

chci říct to, co bude následovat. Šel jsem s jednou „dobrou přítelkyní“, kterou znám již od dětství. Byli jsme uprostřed Curychu a ona byla v 8. až 9. měsíci těhotenství. Řekla mi: „Patricku, zapni si kabát, všichni na nás civí.“ Řekl jsem jí: „Oni civí vždycky, ať tu jsi, nebo nejsi. Nebudu kabát zapínat.“ Věřte mi nebo ne, za minutu nato přišli dva mladíci tak kolem 20 let a ptali se mě anglicky: „Jste mnich, nebo kněz?“ – „Jsem kněz.“ – „Katolický?“ – „Katolický.“ – „O.K. Chtěli bychom se vyzpovídat.“ Bylo to na Nádražní třídě. Zeptal jsem se: „Kde?“ Rozhlédli se a řekli: „Tam v parku.“ – „Dobrá.“ Byl to park přímo před McDonalidem. Lidé chodili s bigmacky mezi zuby. Posadili jsme se na travu. První zpověď a rozhřešení, druhá zpověď a rozhřešení. Za půl hodiny jsem se vrátil ke své milé přítelkyni a řekl: „Vidíš, k tomu by nedošlo, kdybych tě uposlechl.“ – „Máš pravdu!“

Chtěl bych se zvláště obrátit k mládeži. Slyšeli jsme včera biskupa při mši pro mládež, že potřebujeme věřící – lucerny. Měl jsem v mládí přátele, o kterých jsem přesvědčen, že měli opravdovou víru v Boha. I do kostela chodili. Ale nedávali to najevo. Sesedli se spolu, ale nikdy o tom nic neřekli. Jak se mám dovědět něco o Bohu, když o tom lidé nic neřeknou a neznají se k tomu? Jsem přesvědčen: Byl bych našel cestu k Církvi a k víře již dříve. Apoštolům zakázali vydávat svědectví o Kristu, ale Petr řekl, že důležitější je poslouchat Boha, než lidi, a my nepřestane- me hlásat víru. Jana Křtitele to

P. Patrick Lier

dokonce stálo hlavu, ale nepřestal se hlásit k Bohu a jeho prikázáním. Jakápak je to cena, jestliže se nám někdo vysměje a označí nás za naivní? To přece nijak nebolí.

Papež Benedikt XVI. je náš papež. Má velké srdce pro celou církev, pro celý svět. Ale zvláště velké srdce má pro mládež, pokud jde o předávání víry. Vyzařuje z něho široce radost z víry, více než z těch, které jsem potkával v mládí. Vezměme si příklad z jeho radosti a jeho statečnosti. U nás máme 90 ministrantů. Když přijde řeč na to: Nebylo by to super, stát se knězem nebo řeholníkem?, odpovídají: „To není pro mne, to je pro druhé.“ Neříkejte předem, že u vás přichází v úvahu jen manželství. Jako katolíci křesťané máme úkol a povinnost modlit se za to a přemýšlet o tom, kam nás Bůh volá. Ještě jednou: není tak důležité, co chceme my, ale co chce Bůh. Na jeho volání musíme odpovědět Ano!

Hluboce na mě zapůsobilo, co jsem zde ve Fuldě v posledních třech dnech zažil a viděl, zvláště hluboká víra mládeže, která v noci klečí před Nejsvětější svátostí. To velmi posílilo mou radost z víry a doufám, že tuto radost přenesu i do našich rodin a našich farností.

Pochválen buď Ježíš Kristus!

Der Fels 8-9/2011

Překlad -lš-

Chceme-li uvěřit médiím, je tento svět jedina jediná krize. Ani církev nesmí stát stranou: krize církve, krize víry, krize Boha... Ale řešení prý je na obzoru: změna struktury, pastorační a strukturální dialogy. Spousta papíru o shromážděních, kongresech a jednáních a jejich vyhodnocování. Stále nové horory o stavu naší matky církve děsí i neotřesitelné návštěvníky kostelů a vyvolávají v konzumentech mediálních zpráv určitou zádumčivost. Ale když se pohybujeme mimo tento virtuální svět a protřepe si zrak, musíme se divit: V jakém to světě vlastně žijeme, jeden každý z nás?

Svatodušní svátky jsem strávila v Římě. Město bylo přeplněno lidmi. Návštěvníci se tlačili v hlavních chrámech, do baziliky Svatého Petra nebylo možné se dostat. Řím je již téměř dvě tisíciletí poutním místem. Skeptik řekne: Omyl, je to metropole turistů. No dobře, a co ty turisty přitahuje? Nikoliv homoparáda, která se právě konala, nikoliv velké stavby kapitalismu, ale historické centrum a zde především kostely. I když ne tolik, jako tomu bylo u Francouzky Magdalény Delbrěl, která r. 1952 přijela z Paříže do Říma a z nádraží spěchala rovnou k hrobu sv. apoštola Petra, aby se zde pomodlila za *Mission de France*, a ihned jela zpět do Paříže. Nevyvolala žádný žalostný pokřik o stavu církve, ale přednesla svou záležitost Bohu. Přesně za deset let ji požádali, aby spolupracovala na přípravě 2. vatikánského koncilu. Pocházejí od ní slova, která se tak velice liší od „strukturálního dialogu“, a jsou přitom potvrzena svědectvím jejího života: „Čím více je svět proticírkevní, tím více musíme být církví. Na jejich bedrech leží misie, a ta nás musí postupovat.“ A dále: „Jestliže žijeme v ateistickém prostředí, staví nás to před volbu: musíme buďto konat misie, anebo podat demisi.“

Bud' misie, nebo demise

V ateistickém prostředí nemá křesťan jinou volbu: Bud' to misie nebo demise. Čím více je svět proticírkevní, tím více musíme být církví.

Kdo chce rozlišovat turisty od poutníků, ty z Anglie až po ty z Itálie, od atlantického pobřeží až po Ural, kteří navštěvují kláštery, katedrály a místa, kde se zjevila Panna Maria? V Římě stojí v úžasu před mistrovskými díly Bramanteho, Michelangela, Berniniho, Rafaela a Caravaggia. Ať už jako turisté, nebo poutníci, dávají se uchvátit krásou architektury a umění a zažívají přitom něco z evangelia, které tato díla inspirovalo. Dívají se a žasnou. I to může být modlitba. Kaple Nejsvětější svátosti není schopná pojmout všechny věřící a ti, kteří se tam vtačí z pouhé zvědavosti, mohou si klást otázku, co má do sebe ta hostie v monstranci, která je zde tak uctívána.

Olympijský stadion v Berlíně

Na *Regina coeli* v nedělní poledne naplní lidé náměstí Svatého Petra až k Via della Conciliazione pod žhavým sluncem a naslouchají papežovu slovu. Přitom ho vidí pouze jako bílý stín v okně pracovního pokoje. Všichni přišli docela dobrovolně: Římané, Italové, lidé z celého světa. Poutníci, nebo turisté?

Život panoval nejen ve vzácných chrámech. Kostel Santa Maria della Consolazione není architektonicky nic zajímavého a nachází se mimo centrum, ale plnil se i ve všední dny večer věřícími, kteří se s knězem modlili růženec a pak se slavila mše svatá.

A když jsme se vrátili zpět do domácí diaspory, zažili jsme

totéž. Potsdam u Berlína stojí za návštěvu. První cesta skupin, jejichž autobusy parkují často u kostelů, vede většinou do chrámu. Návštěvníci se nechají uchvátit prostorem, obdivují umělecká díla, zapalují svíce před obrazem Panny Marie. Na nedělní mši jsou kostely plné. Procesí na Boží Tělo, která byla dlouho zakázána, jsou rok co rok delší.

Někdy si kladu otázku, zda je tomu tak všude; anebo jen tam, kde právě jsem, není nějaká krize kostelů, víry a Boha; zda mě neklame době nepřiměřená důvěra. Že církev trpí nesčetnými nepřístojnostmi a chybným vývojem, to je v celých církevních dějinách vlastně zcela samozřejmé. Byly doby, kdy to s církví bylo horší než nyní. Ale snad nikdy nebyla tak zle pomlouvána.

Prostí katolíci nechodí světem se zavázanými očima. Vědí o vlastních nedokonalostech i o nedokonalostech těch druhých. Hledají to, co je svaté, hledají Boha, chtějí být kvasem v sekulární společnosti. Jejich duše vysychají pod ustavičnými řečmi o přestavbě církve, které rozvádějí teologové a církevní personál. Ani turisté se nezajímají o nové zprávy z Mannheimu, ale chtějí raději vědět, co znamená věčné světlo v kostele.

A čemu nás učí blížící se návštěva Svatého otce na konci

Papež Benedikt XVI. zdraví poutníky na náměstí Sv. Petra

Sigrid Grabner

září? Biskupové navrhovali nejdříve kostel Maria Regina Martyrum, kde by se na prostranství mohlo sejít nejvíce 10 000 věřících. Katolíci biskupství s tím nebyli spokojeni, stejně jako s dalším místem: náměstí u zámku Charlottenburg pojme sotva 35 000 lidí. Tak si nakonec vynutili olympijský stadion. Jestliže křesťané nemají důvěru, kdo ji má potom mít?

Na nově jmenovaného biskupa ještě před uvedením noviny chrlily nedůvěru a zlomyslné poznámky: je prý arcikatelický, konzervativní, homofob, muž z Opus Dei... No a? V Berlíně je běžné odsoudit knihu, kterou nikdo nečetl, a člověka podle ideologických předsudků. Ale na to církev nezahyne, to ví jak Svatý otec, tak biskup Rainer Maria Woelki.

Ve své letošní svatodušní promluvě řekl Benedikt XVI.: Církev „nevznikla z lidské vůle, úvah, šikovnosti lidí a jejich organizačních schopností, to by už dávno vymřela, jako že pomíjí všechno lidské.“ Církev je „Duchem Svatým oživované Kristovo tělo“. Naslouchat tomuto učiteli a nechodit s klapkami na očích by prospělo mnoha pojmovým žonglérům, aby se konečně zbavili pouhých slovních slupek a zadívali se na skutečnost – buď misie, nebo demise. Svatý otče, vítejte v Berlíně a posilněte nás ve víře!

Vatican magazin - special, září 2011
Překlad -lš-

MODLITBA V KRAJNÍ NOUZI - dokončení ze str. 2

Prosebník v našem žalmu je tedy povolán, aby odpověděl vírou na útoky bezbožných: nepřátelé – jak jsem řekl – popírají, že mu Bůh může pomoci, on Ho naopak vyzývá, volá Ho jménem: „Hospodine“, a pak se na Něho obrací s vroucím „ty“, které vyjadřuje pevný, hluboký vztah a obsahuje v sobě jistotu božské odpovědi:

„Ty však, Hospodine, jsi můj štít, jsi má chlouba, ty mi pozvedáš hlavu!

Hlasitě jsem volal k Hospodinu, a vyslyšel mě ze své svaté hory.“ (v. 4-5)

Jeden proti všem

Obraz nepřátel nyní mizí, nezvítězili, protože kdo věří v Boha, má jistotu, že Bůh je jeho přítel. Zůstává jen „Ty“ Boha, a proti „množství“ se staví jeden jediný, ale mnohem větší a mocnější než množství protivníků. Pán je pomoc, obrana, spása, jako štít chrání toho, kdo se Mu svěřuje, a dává mu pozvednout hlavu v gestu triumfu a vítězství. Člověk již není sám, nepřátelé nejsou neporazitelní, jak se zdálo, protože Pán naslouchá volání utlačovaného a odpovídá z místa své přítomnosti, ze své svaté hory. Člověk křičí v úzkosti, v nebezpečí, v bolesti, člověk prosí o pomoc a Bůh odpovídá. Toto spojení lidského volání a Boží odpovědi je dialektikou modlitby a je klíčem k četbě dějin spásy. Volání vyjadřuje potřebu pomoci a dovolává se věrnosti toho druhého; volat znamená projevit gesto víry v souvislosti s dostupností Božího vyslyšení. Modlitba vyjadřuje jistotu Boží přítomnosti již prožitě, takže je možno věřit, že ve spásné odpovědi se Bůh projevuje v plnosti.

Z toho plyne: pro naši modlitbu je důležitá přítomnost jistoty o Boží přítomnosti. Tak Žalmista, když se cítí napaden smrtí, vyznává svou víru v Boha života, který ho jako štítem obklopu-

je nezranitelnou ochranou; kdo se domníval, že nyní je již ztracen, může zvednout hlavu, protože Hospodin ho zachraňuje; prosebník ohrožovaný a vysmívaný je ve slávě, protože Bůh je jeho sláva.

Boží odpověď

Boží odpověď jakožto vyslyšená modlitba dává Žalmistovi naprostou jistotu; skončil rovněž strach, křik se uklidňuje v pokoji, v hlubokém vnitřním klidu:

„Klidně jsem ulehl a usnul.

Probudil jsem se, protože mi Hospodin pomáhá.

Nezaleknu se ani tisíců, kteří mě obkličují.“ (v. 6-7)

Prosebník i uprostřed nebezpečí a boje může klidně spát v neobyčejném postoji důvěryplné odevzdanosti. Kolem něho táboří protivníci, dorážejí na něho, je jich mnoho, povstávají proti němu, vysmívají se mu a pokoušejí se ho srazit, ale on se naopak klade ke spánku a v klidu pokojně usíná, protože si je jist Boží přítomností. A když se probudí, nachází Boha vedle sebe

jako strážce, který nespí (srov. Ž 121,3-4), který je mu oporou, drží ho za ruku, nikdy ho nepouští. Strach ze smrti je přemožen přítomností Toho, který neumírá. A právě noc pověstná atavistickými strachy, bolestná noc samoty a úzkostného očekávání, se proměňuje: to, co vyvolává smrt, stává se přítomností Věčného.

Proti zjevnému nepřátelskému útoku, mohutnému a působivému, se staví neviditelná Boží přítomnost se vši svou neporazitelnou mocí. A právě k Němu se znovu obrací Žalmista po svých projevech důvěry s modlitbou: „Povstaň, Hospodine, spas mě, Bože.“ (v. 8a) Útočníci povstali (srov. v. 2) proti své oběti, ale ten, kdo naopak povstává, je Hospodin, a ten je potřeba. Bůh ho zachrání v odpovědi na jeho volání. Proto žalm končí vizí osvobození z nebezpečí, které zabíjí, a z pokušení, které může znamenat záhubu. Po výzvě Hospodina, aby se pozvedl k záchraně, prosebník popisuje Boží vítězství: nepřátelé se svým

nespravedlivým a krutým útlakem jsou symbolem všech těch, kteří se staví proti Bohu a jeho plánu spásy, a jsou potřezeni. Zasažena jsou jejich ústa, nebudou již moci uplatnit své ničivé násilí a nebudou moci ponoukat zlo pochybností o Boží přítomnosti a působení: jejich nesmyslné a rouhavé řeči jsou definitivně vyvráceny a umlčeny spásným zásahem Hospodina (srov. v. 8bc). Tak může Žalmista uzavřít svou modlitbu větou, která má ráz liturgie oslavující vděčnou chválou Boha života: „U Hospodina je spása: Na tvém lůdu ať spočine tvé požehnání!“

Drazí bratři a sestry, 3. žalm nám představil prosbu plnou důvěry a útěchy. Když se modlíme tento žalm, můžeme si osvojit pocitu Žalmisty, postavy pronásledovaného spravedlivého, který nachází své naplnění v Pánu. V bolesti, v nebezpečí, v neštěstí, v hořkosti nepochopení a urážek otevírají slova žalmu naše srdce posilující jistotě víry. Bůh je vždy nablízku – také v nesnázích, v problémech, v temnotách života – naslouchá, odpovídá a svým způsobem zachraňuje. Je třeba však uznat jeho přítomnost a přijmout jeho cesty. Tak jako David při svém ponižujícím útěku před Absolonem, jako spravedlivý pronásledovaný v Knize moudrosti a konečně dokonale jako Pán Ježíš na Golgotě. A když se očím bezbožných zdá, jako by Bůh nezasahoval, a Syn umírá, právě tehdy se zjevuje pro všechny věřící pravá sláva a definitivní uskutečnění spásy. Kéž nám Pán dá víru, přijde na pomoc naší slabosti a učiní nás schopnými věřit a modlit se v každé úzkosti, v noci bolesti a pochybnosti a v dlouhých dnech bolesti tím, že se odevzdáme s důvěrou Tomu, který je náš „štít“ a naše „sláva“. Děkuji.

Bollettino Vaticano 7. 9. 2011
Mezitimulky redakce Světla

Překlad -lš-

JAPONSKÁ BIBLÉ

Po 55 letech práce má Japonsko první překlad Bible v národním jazyku. Oznamila to agentura Fides. Je to práce institutu Studium Biblicum Franciscanum. Text představil v Tokiu prefekt Vatikánské knihovny kardinál Raffaele Farina. Je to poprvé, co překlad vychází z původních jazyků a nové Vulgáty. V čele prací stál františkán Bernardin Schneider. (fides)

KUBA

Kubánci se stále více sblíží s katolickou církví. Oznamil to arcibiskup v Havaně. Hovořil přitom o obrazu „Panna z Mambisy“, který bude celý rok putovat Kubou a navštíví všechna místa v zemi. Je to historická událost, která navazuje na obdobné putování v roce 1952, sedm let před kubánskou revolucí. (rv)

ZNOVUOTEVŘENÍ SEMINÁŘE

Na ostrově Chalki v Turecku bude brzy otevřen kněžský seminář pravoslavné církve. Vedoucím semináře má být metropolita Lambrinidis, který je novým opatem kláštera Nejsvětější Trojice na ostrově Chalki. Seminář byl uzavřen v roce 1971. Tato instituce vychovávala kněze 1700 let. Ministerský předseda Erdogan oznámil 31. srpna při setkání s Bartolomějem I. navrácení zabavených církevních nemovitostí. (Kath-net)

příležitosti, kdy můžeme osvědčit její opravdovost. Jestliže nám dříve připadalo tak těžké odříct si to či ono potěšení, zálibu, která může být i pokušením, pak při vzpomínce na Pánovu blízkost, při pohledu do jeho laskavých očí nám připadne tato oběť jako samozřejmá: To Mu přece nemožno udělat, abych Mu nevyhověl.

Učitelé duchovního života o tom mluví jako o „životě v trvalé Boží přítomnosti“. Představa, že můj Pán je se mnou, vedle mne, ba přímo ve mně, není žádná fikce, ale duchovní realita. Naopak naprostá fikce je myšlenka, že je někde daleko a že jsem ponechán sám sobě. Stále posilovat živé vědomí Boží blízkosti, to je hlavní smysl modlitby, která pak není nějakým břemenem, ale osobním stykem s Milujícím a Milovaným a stále opakovaným návratem do nadpřirozené skutečnosti, která nám bude stejně samozřejmá jako ona přirozená skutečnost, která nás viditelně obklopuje.

Velmi dobře slouží k formaci tohoto smýšlení denní četba Písma svatého. Proto jsou do Denní modlitby církve zařazeny úryvky z Písma. Když pak při četbě nebo naslouchání narazíte na místo, které vás obzvláště osloví, poznamenejte si toto místo a vraťte se k němu, zvláště když se vám zdá, že ona Pánova blízkost nějak bledne. Velmi působivé pro obnovení duchovní vnitřní atmosféry jsou listy svatého Petra, Jana a Jakuba. Ty nás učí bdít, aby naše srdce nepřilnulo k něčemu pozemskému, co by se nám vtlačilo příliš do srdce na Boží místo. Jestliže se naše myšlenky k něčemu pozemskému stále mimovolně vracejí, pak v zájmu svobody je třeba rychle obnovit rovnováhu. Pánova blízkost nás naučí tomu, že místo „Nechce se mi“ si osvojíme jeho vlastní slova: „Co chceš, abych ti učinil?“ Kdo se takto začne Pána ptát, třeba by to byl celník nebo nevěstka, předejde i mnohé moudré učitele Zákona do Božího království. -/š-

Největší úpadek víry a zbožnosti zaznamenávají křesťané

ve vyspělých západních společnostech, ačkoliv právě zde má církev nejlépe materiálně vybavenou infrastrukturu pro své působení. Mohlo by se zdát, že hlavní překážkou pravé víry je moderní životní způsob, že prostředí relativního blahobytu není pro náboženství příznivé.

Na nic takového si však nestěžuje náboženská společnost jiného vyznání. Mormoni se stali dnes nejrychleji rostoucí náboženskou skupinou. Každý rok přibývá v jejich řadách čtvrt milionu lidí. Jejich společenství roste a mohutní právě uprostřed moderní vyspělé společnosti, kde tradiční církev trvale zaznamenává pokles členské základny. Všichni její členové, zvláště muži, jsou ovšem vychováni pro misijní působení, kterému se mají věnovat „na plný úvazek“ po dobu alespoň dvou let, a také se mu skutečně a úspěšně věnují. Žijí z desátků, které všichni členové odevzdávají ze svých příjmů jako dobrovolný dar, proto z nich církev nemusí platit žádné daně. Mají také příjem ze svých podniků. Aspirují na vysoký cíl, že změní tvář světa. Vedou největší soukromou univerzitu v USA, která má 35 000 žáků, kde vládne přísná kázeň, a absolventi patří k vyhledávaným a spolehlivým pracovníkům. Ve velké úctě chovají rodinu.

Katolíci se posledních čtyřicet let chovají spíše opačným způsobem. Místo cílevědomého úsilí o podstatnou změnu světa se mravně upadající společnosti sami přizpůsobují. Místo k účinnému apoštolátu mezi nevěřícími a jinověrci obrátili před čtyřiceti lety pozornost dovnitř na potlačování těch, kteří si cení tradičních hodnot a podle nich důsledně žijí.

Katolíci se často upokojují tvrzením, že počet katolických křesťanů celkově roste. Vzrůstá, protože přibývá obyvatel na zeměkouli, ale vzrůstá jen v zemích třetího světa, a to nijak nevyvažuje skutečnost, že věřících rapidně ubývá právě v zemích, kde měli kato-

Na slovíčko

líci po dlouhá staletí rozhodující většinu, a kde tedy mohli vytvářet nejlepší podmínky pro skutečný rozvoj Božího království. V těchto zemích katolíků ubývá, protože tito katolíci sami vymírají, a přitom nejsou s to předávat beze zbytku svou víru ani svým bezprostředním potomkům.

Katolická církev je již několik desetiletí ze všech stran terčem soustředěných útoků. Ne přátelé Boha a církve nevynechají žádnou příležitost k pomluvám i oprávněným obviněním. Pro všechny sociální skupiny je příznačné, že v případě ohrožení jdou stranou vnitřní rozpory a dochází k jejich semknutí a stmezení. Pro církev jako by to neplatilo. Jak příznává sama hlava církve, nejvíce je církev ohrožována právě zevnitř. Není to sice žádná novinka. Skutky apoštolů a dějiny prvotní církve nám dosvědčují, že tomu tak bylo od samého začátku. Rozdíl je v tom, že církev se vždy dokázala proti svým vnitřním nepřítelům bránit rozhodnými kroky. Současný názor, že takových kroků není třeba a že pravda se uhájí sama svou vnitřní silou, znamená vážné podcenění nepřitele, který toho dokonale využívá.

Spíše než pravda se prosazuje lidská slabost a pohodlnost. Některá Boží přikázání nám při rostoucí pohodlnosti připadají těžká, a tak si namlouváme, že něco takového po nás Bůh nemůže žádat a že nám rozhodně nemůže vyhrožovat peklem, pokud takovému obtížnému požadavku nevyhovíme. Skutečnost však je taková, že žádný Boží požadavek není nad naše síly, naopak, představuje pro nás vždy tu nejschůdnější cestu k životu v opravdové radosti a pokoji. Pán nám řekl jasně: Kdo miluje svůj život (tedy své pohodlí), ztratí ho. My nejsme znevýhodněni proti lidem tohoto světa, když musíme dodržovat přikázání. Naopak, kde je tak šťastný národ, kterému Bůh zjevil svůj Zákon? Vždyť všech-

na bída současného světa má svůj kořen v porušování Božích přikázání. S přikázáními dal nám Bůh také klíč, jak je zachovávat. To, co dává křesťanu sílu i v největší obtíži, je láska. Kdo však nežije v lásce, je jako ryba, kterou vlny vyhodily na břeh daleko od vody. Ďábel se snaží zničit rodinu, protože je to škola lásky. Má úspěchy i u křesťanů. Novodobí reformátoři by chtěli relativizovat nerozlučnost manželství větší shovívavostí vůči těm, kteří se rozvádějí a uzavírají civilní sňatek. Věrnost až do smrti jim připadá jako příliš velké břemeno, podobně jako celibát. Udělali by lépe, kdyby věnovali náležitou pozornost přípravě snoubenců na jejich významné celoživotní poslání, jak žít s Boží pomocí a milostí svého stavu v opravdové a věrné lásce, protože manželství není jen soukromá záležitost. Věrná láska přece není žádné břemeno, ale největší dar, jakým se lidé mohou obdarovat. Nesmíme si ovšem plést lásku s miliskováním v tramvaji. Pramenem naší lásky je Ježíš Kristus, který nás miloval až k smrti. Není blaženějšího vědomí pro člověka nad jistotu, že se může na lásku svého partnera spolehnout tak, jako se může spolehnout na lásku Božího Syna. A není nic přirozenějšího, než odplácet partnerovi stejnou jistotou. „Buď věrný až do smrti, a dám ti za odměnu život!“ To je příklad, který máme podávat světu jako poselství o tom, jak nás Bůh miluje. A proto „věnujte se s celou horlivostí tomu, abyste dospěli vírou k řádnému životu, řádným životem k poznání, poznáním k sebeovládání, sebeovládáním k trpělivosti, trpělivostí ke zbožnosti a zbožností k lásce.“ Jsou-li ve vás tyto ctnosti, rozmáhají se, nenechávají vás v nečinnosti a neplodnosti, naopak budete stále více poznávat Ježíše Krista „...a bude vám dopřán přístup do věčného království našeho Pána Ježíše Krista.“ -/š-

Pondělí 26. 9. 2011: 6:05 Octava dies 6:35 Z Jasně Hory do světa 6:50 Noekreace aneb Vandrování (106. díl) 7:00 Tři pronikavá světla 7:15 Putování modrou planetou: Chile a Patagonie 7:55 Přejeme si... 8:10 P.S. 8:35 Pro víta mundi - PhDr. Jaroslav Šturma 9:20 Liptál včera a dnes 10:00 Nedělní čtení 10:30 Slovo pre Teba (1. díl) 10:40 Kde Bůh roní slzy 11:00 Cesty za poznáním: Great Salt Lake [P] 11:10 Noeland (43. díl) 11:40 Sedmihlášky 11:45 OVCE.sk 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Adam Michna z Otradovic: Svatováclavská mše: Pocta českým světčům 2010 [P] 13:05 Mikroregion Třemšín (8. díl) 13:30 Octava dies (638. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:00 Omnia vincit amor 14:25 Vlci v Lužici 15:00 Noční univerzita: Poklad víry máme v nádobě hliněné - P. Vojtěch Kodet [P] 16:00 H2Onews (136. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 16:10 Katedrální chrám 16:35 Stúdio AHA! 17:00 NOEparáda (131. díl) [L] 17:50 Po hladině [P] 18:15 Salesiánský magazín [P] 18:30 CIK-CAK CIRKUS (17. díl): Nevítaný host [P] 18:40 Sedmihlášky 18:45 Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (4. díl): přednáší M. O. Vácha 19:05 Ekoauto 19:20 Mikroregion Třemšín (1. díl) 19:30 Přejeme si... 19:45 H2Onews (136. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 19:55 Z pokladů duše: P. Bogdan Stjepić OSPPPE 20:00 Klapka s... (27. díl) [P] 21:00 Na koberečku (110. díl) 21:10 Kunovské léto [P] 21:30 Vít Kašpařík - koncovky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje 22:00 Noční univerzita: Katecheze jako výchova víry - doc. Dr. Ludvík Dřímál, Th.D. 22:45 Cesty za poznáním: Lake Manyara 22:55 Octava dies (638. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:30 Kulatý stůl: Vzpomínáme s vděčností 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 27. 9. 2011: 6:05 H2Onews (136. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 6:15 Slavnostní svatováclavský koncert s přivítáním lebký svatého Václava 7:30 Kaple v poušti 7:45 Cesty za poznáním: Black Canyon 7:55 Cesta k andělům (29. díl): David Eben 8:50 Pro zdraví (6. díl): Zdravotní klauzi 8:55 Ekoauto (22. díl) 9:10 Cesta návratu [P] 9:20 Mikroregion Třemšín (2. díl) 9:30 CampFest 2010 9:45 Cesty za poznáním: Mývatn [P] 10:00 Octava dies (638. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:30 Noční univerzita: Katecheze jako výchova víry - doc. Dr. Ludvík Dřímál, Th.D. 11:15 Stúdio AHA! 11:40 Sedmihlášky 11:45 CIK-CAK CIRKUS (17. díl): Nevítaný host 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky (52. díl): Dechovka 12:40 Slovo pre Teba (1. díl) 12:50 Pozvání na skleničku: Pilot horkovzdušných balónů [P] 13:40 Putování modrou planetou: Chile a Patagonie 14:20 Otazníky: O uzdravení z křesťanského pohledu 16:00 H2Onews (136. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 16:10 Přejeme si... 16:25 Cesty za poznáním: Garden of the Gods [P] 16:35 Cesty za poznáním: N'gorongoro Crater 16:50 Liptál včera a dnes 17:25 Hermie a Ihařka Flo 17:50 OVCE.sk: Korunka krásy 17:55 Noeland (43. díl) 18:25 Sedmihlášky 18:30 CIK-CAK CIRKUS (18. díl): Autodrom [P] 18:45 Omnia vincit amor 19:10 Noekreace aneb Vandrování (106. díl) 19:20 Pro zdraví (6. díl): Zdravotní klauzi 19:30 Cesty za poznáním: Great Salt Lake 19:40 Zpravodajské Noeviny: 27. 9. 2011 [P] 20:00 Misie naživo [P] 21:40 Zpravodajské Noeviny: 27. 9. 2011 22:00 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (48. díl) 23:05 Tři pronikavá světla 23:20 Přejeme si... 23:35 P.S. 0:05 Jak potkávat svět (4. díl) 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 28. 9. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Noční univerzita: Poklad víry máme v nádobě hliněné - P. Vojtěch Kodet 7:20 Noekreace aneb Vandrování (106. díl) 7:30 Kunovské léto 7:50 Kouzlo štipkových varhan 8:05 Poodří - mokřady mezinárodního významu České republiky 8:50 OVCE.sk 8:55 Noeland (43. díl) 9:25 Slovo pre Teba (1) 9:35 Ztracená ovečka [P] 10:00 Misie naživo 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Marcel Van 13:05 Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (4): přednáší Marek Orko Vácha 13:30 P.S. 13:55 Kain jsem i já 14:00 Hlubinami vesmíru s Mgr. Antonínem Vítkem (2) 14:45 Na koberečku (110) 14:55 Cesty za poznáním: Mývatn 15:05 Kde Bůh roní slzy 15:25 Salesiánský magazín 15:40 Zpravodajské Noeviny 16:00 NOEparáda (131) 16:50 Cesty za poznáním: Yellowstone NP 17:00 GOODwillBOY VII. [P] 17:30 Vít Kašpařík - koncovky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje 17:55 Octava dies (638) 18:25 Sedmihlášky 18:30 CIK-CAK CIRKUS (19. díl): Konkurencia [P] 18:40 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (48. díl) 19:40 Přejeme si... [P] 20:00 BET LECHEM - vnitřní domov (19. díl): Nepomucenum [P] 20:20 P. Raniero Cantalamessa - Udělejte všechno, co vám řekne [P] 21:15 Na koberečku (110. díl) 21:25 Katedrální chrám 21:50 H2Onews (136. díl): Týdenní zpravodajský

souhrn ze světa 22:05 Historie fašismu (4. díl): teorie a praxe fašismu [P] 22:35 O Mysu dobré naděje 22:50 Noekreace aneb Vandrování (106. díl) 23:00 Generální audience papeže Benedikta XVI. 23:30 Vlci v Lužici 0:05 H2Onews (136. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 0:15 Slavnostní svatováclavský koncert s přivítáním lebký svatého Václava 1:25 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 29. 9. 2011: 6:05 H2Onews (136. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 6:15 Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (4. díl): přednáší Marek Orko Vácha 6:35 Vít Kašpařík - koncovky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje 7:00 BET LECHEM - vnitřní domov (19. díl): Nepomucenum 7:15 Platinové písničky (52. díl): Dechovka 7:50 Omnia vincit amor 8:15 Mikroregion Třemšín (3. díl) 8:25 Misie naživo 9:30 Přejeme si... 9:45 Cesty za poznáním: Great Salt Lake 10:00 Otazníky: O uzdravení z křesťanského pohledu 11:40 Sedmihlášky 11:45 CIK-CAK CIRKUS (19. díl): Konkurencia 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Slavnostní svatováclavský koncert s přivítáním lebký svatého Václava 13:20 Perly australské architektury: Kostel sv. Václava 13:35 Generální audience papeže Benedikta XVI. 14:05 Noemova pošta 2011: září 15:40 Tři pronikavá světla 16:00 Zpravodajské Noeviny: 27. 9. 2011 16:15 Pozvání na skleničku: Pilot horkovzdušných balónů 17:00 Putování modrou planetou: Chile a Patagonie 17:35 Slovo pre Teba (2. díl) 17:50 Noekreace aneb Vandrování (106. díl) 18:00 Svatá Kateřina Sienská 18:25 Sedmihlášky 18:30 CIK-CAK CIRKUS (20. díl): Pichlavý spáč [P] 18:40 Cesta k andělům (29. díl): David Eben 19:30 Pro zdraví: Geriatria 19:40 Zpravodajské Noeviny: 29. 9. 2011 [P] 20:00 Místo zvané domov [P] 21:00 Přejeme si... 21:15 P.S. [P] 21:40 Zpravodajské Noeviny: 29. 9. 2011 22:00 Katolíci v Moskvě [P] 22:25 Octava dies (638. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 22:55 NOEparáda (131. díl) 23:45 CampFest 2010 0:05 Zpravodajské Noeviny: 29. 9. 2011 0:20 GOODwillBOY VII. 0:50 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 30. 9. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 29. 9. 2011 6:20 Noekreace aneb Vandrování (106. díl) 6:30 NOEparáda (131. díl) 7:20 Noeland (43. díl) 7:50 GOODwillBOY VII. 8:20 Vlci v Lužici 8:50 Salesiánský magazín 9:05 P. Raniero Cantalamessa - Udělejte všechno, co vám řekne 10:00 Na koberečku (110. díl) 10:10 Jak potkávat svět (4. díl) 11:15 Hermie a Ihařka Flo 11:40 Sedmihlášky 11:45 CIK-CAK CIRKUS (20. díl): Pichlavý spáč 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Otazníky: Tajemství víry [L] 13:40 Adam Michna z Otradovic: Svatováclavská mše: Pocta českým světčům 2010 14:40 Putování modrou planetou: Chile a Patagonie 15:15 Kunovské léto 15:35 Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (4. díl): přednáší Marek Orko Vácha 16:00 Zpravodajské Noeviny: 29. 9. 2011 16:15 Poodří - mokřady mezinárodního významu České republiky 16:55 Misie naživo 17:25 Ztracená ovečka 18:00 Festival pod věží 2011: Festivalová mše svatá [L] 18:50 Cesty za poznáním: Námaskard [P] 19:00 BET LECHEM - vnitřní domov (19. díl): Nepomucenum 19:15 Přejeme si... 19:30 CIK-CAK CIRKUS (21. díl): Riaditel má narozeniny [P] 19:40 Sedmihlášky 19:45 H2Onews (137. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa [P] 20:00 Cesta k andělům (29. díl): David Eben 20:55 Nedělní čtení: 27. neděle v mezidobí [P] 21:30 Salesiánský magazín 21:45 Na koberečku (110. díl) 22:00 Festival pod věží 2011: Večer chval [L] 23:15 Přejeme si... 23:30 Historie fašismu (4. díl): teorie a praxe fašismu 0:05 H2Onews (137. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 0:15 Pozvání na skleničku: Pilot horkovzdušných balónů 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 1. 10. 2011: 6:05 H2Onews 6:15 Pozvání na skleničku: Pilot horkovzdušných balónů 7:00 P.S. 7:25 Cesty za poznáním: Mývatn 7:35 Hermie a ustrašený pavouk [P] 8:05 Noeland (43) 8:35 Sedmihlášky 8:40 GOODwillBOY VII. 9:10 JuniorTV Kopřivnice (18) [P] 9:35 NOEparáda (131. díl) 10:25 Ohlédnutí za WYD Madrid 2011: Program v Českém národním centru: Světové setkání mládeže v Madridu 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] 12:10 Zpravodajské Noeviny: 29. 9. 2011 12:25 Nedělní čtení: 27. neděle v mezidobí 12:55 Přejeme si... 13:10 Cesty za poznáním: Yellowstone NP 13:25 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (48. díl) 14:30 Noekreace aneb Vandrování (106. díl) 14:40 Omnia vincit amor 15:05 Šance pro každého a Pohyb pro každého [P] 15:25 Platinové písničky (52. díl): Dechovka 16:00 H2Onews (137. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 16:10 Pro víta mudi (113. díl): sr. Diana Marie

P. JAMES MANJACKAL V PRAZE

Známý misionář a katolický charismatický kněz P. James Manjackal z Indie navštíví ve dnech 7. - 8. října 2011 naše hlavní město. V Praze povede nejprve večerní program se mší svatou v kostele Nejsvětějšího Srdce Páně na první pátek 7. října v 18.00 hod. Následující den, v sobotu 8. října, je v Praze připraveno velké evangelizační shromáždění určené široké veřejnosti, nejen z řad katolických křesťanů, ale i z ostatních křesťanských církví a z řad hledajících. Sobotní program se uskuteční ve sportovní hale Arena Sparty, Podvinný Mlýn, Praha 9-Libeň (stanice metra: trasa B - Vysočanská). Začátek je v 10.00 hod. a předpokládané zakončení kolem 15.00 hod. Biblické motto pro tyto dva dny: „Znovuzrození z Ducha“ (Jan 3,3).

Informace: s. Zuzka, mobil 602 768 768 nebo Hana Frančáková, mobil 731 598 752 • e-mail: fatima@iol.cz.

Římskokatolická farnost Římov slaví v neděli 2. října 2011 MARIÁNSKÉ MODLENÍ v ambitech římovské Lorety a zve na tuto zpívánu POUŤ RODIN, konanou věrně v duchu 300leté jezuitské tradice, všechny, kterým leží na srdci obroda rodiny do podoby Rodiny Nazaretské. Program: 8.30 hod. mše sv. v kostele Svatého Ducha • 9.15 - 12.00 mariánské modlení v ambitech Domku svaté Rodiny Nazaretské, který je svatyní rodiny, v níž Loretánskou Pannu zývají zbožní věřící jako patronku svých rodin a domovů. Blíží informace na tel. 387 987 244 • mobil 723 064 946 • e-mail: farnostrimov@centrum.cz • internet: www.rimov.eu.

Římskokatolická farnost Římov slaví v neděli 2. října 2011 MARIÁNSKÉ MODLENÍ v ambitech římovské Lorety a zve na tuto zpívánu POUŤ RODIN, konanou věrně v duchu 300leté jezuitské tradice, všechny, kterým leží na srdci obroda rodiny do podoby Rodiny Nazaretské. Program: 8.30 hod. mše sv. v kostele Svatého Ducha • 9.15 - 12.00 mariánské modlení v ambitech Domku svaté Rodiny Nazaretské, který je svatyní rodiny, v níž Loretánskou Pannu zývají zbožní věřící jako patronku svých rodin a domovů. Blíží informace na tel. 387 987 244 • mobil 723 064 946 • e-mail: farnostrimov@centrum.cz • internet: www.rimov.eu.

Ludmila Dvořáková, OP [P] 16:50 Cesty za poznáním: Great Salt Lake 17:00 Generální audience papeže Benedikta XVI. 17:30 Katolíci v Moskvě 18:00 Krásy Čech a Moravy (1. díl): Karlštejn [P] 18:30 CIK-CAK CIRKUS (21. díl): Riaditel má narozeniny 18:40 Sedmihlášky 18:45 Misie naživo 19:25 Nedělní čtení: 27. neděle v mezidobí 20:00 Velké srdce pro Zlín: o Festivalu pod věží 20:15 Festival pod věží 2011: Koncert hosta festivalu SALEZIÁNI /SK/ [L] 21:30 Hlubinami vesmíru s Ladislavem Šmelcerem [P] 22:15 Putování modrou planetou: Island [P] 23:00 Noční univerzita: Poklad víry máme v nádobě hliněné - P. Vojtěch Kodet 0:00 Adam Michna z Otradovic: Svatováclavská mše: Pocta českým světčům 2010 1:00 BET LECHEM - vnitřní domov (19. díl): Nepomucenum 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 2. 10. 2011: 6:15 Nedělní čtení: 27. neděle v mezidobí 6:45 Mikroregion Třemšín (8. díl) 7:00 Místo zvané domov 8:00 Ztracená ovečka 8:25 Přejeme si... 8:40 Kunovské léto 9:00 Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (4. díl): přednáší Marek Orko Vácha 9:20 Slovo pre Teba (2. díl) 9:35 Cesty za poznáním: Hohe Tauern [L] 10:00 Mše svatá ze Zlína v rámci Festivalu pod věží [L] 11:05 Na koberečku (110. díl) 11:15 Vít Kašpařík - koncovky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje 11:40 Hudba pod Rozsutcom 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:25 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:05 Platinové písničky (53. díl): Dechovka [P] 13:40 Cesta k andělům (31. díl): Zuzana Lapčíková 14:30 Pro zdraví: Geriatria 14:35 P. Raniero Cantalamessa - Udělejte všechno, co vám řekne 15:30 Cesty za poznáním: Námaskard 15:40 Gavran 16:00 Po hladině 16:25 BET LECHEM - vnitřní domov (19. díl): Nepomucenum 16:40 Noekreace aneb Vandrování (107. díl) [P] 16:50 OVCE.sk: Netancuj s vlkom 16:55 Sedmihlášky [P] 17:00 Noeland (44. díl) [P] 17:30 Hermie a ustrašený pavouk 18:00 GOODwillBOY VII. 18:30 JuniorTV Kopřivnice (18. díl) 19:00 Mezi pražci [P] 19:35 Přejeme si... [P] 20:00 Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (5. díl): přednáší Marek Orko Vácha [P] 20:25 Octava dies (639. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 21:00 Cantica nova - rockové oratorium - Eversmiling Liberty: Trnavské zbrově dni 2011 [P] 22:00 Misie naživo 22:30 Ohlédnutí za WYD Madrid 2011: Program v Českém národním centru: Světové setkání mládeže v Madridu 0:10 Zpravodajský souhrn týdne 0:50 Nedělní čtení: 27. neděle v mezidobí 1:20 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 1:40 Poslech Radia Proglas [L].

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mší svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, nabízím ti v něm své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svátý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů ...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA ŘÍJEN 2011

Všeobecný: Za nevléčitelně nemocné, aby se ve svém utrpení mohli opřít o víru v Boha a lásku svých bližních.

Misijní: Aby Světový den modliteb za misie roznítel v Božím lidu nadšení pro evangelizaci a podporu misijních aktivit modlitbou a hospodářskou pomocí nejchudším církvím.

Úmysl našich biskupů: Za naši osobní připravenost stát se kmotry těm, kdo touží být pokřtěni, a za odpovědné celoživotní naplňování tohoto závazku.

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu Vás zve na přednášku **prof. ThDr. Václava Wolfa TAOISMUS A KŘESŤANSTVÍ**, která se bude konat **v úterý 4. října 2011 v 18 hodin** v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

NEPLODNOST – PŘÍČINY, ŘEŠENÍ

Centrum naděje a pomoci nabízí další kurz, tentokrát na téma řešení neplodnosti. Kurzu se mohou zúčastnit i ti, které přímo neplodnost netrápí, ale chtějí se k dané problematice více dozvědět. V cyklu tří setkání společně probereme možné příčiny dosavadní neplodnosti, jaké jsou možnosti řešení, účastníky naučíme, jak správně poznat, zda jsou splněny základní podmínky společné plodnosti, probereme vhodnější léčbu a podporu organismu potravinovými doplňky. V kurzu účastníci získají možnost využít naše vynikající zkušenosti, kdy pod naším vedením již řada klientek úspěšně otěhotněla, přirozeně, ekologicky, bez nebezpečných zdravotních zásahů a eticky sporných způsobů, bez umělého oplodnění. Setkání v malých skupinkách budou pravidelně probíhat v prostorách Centra naděje a pomoci, Vodní 13, Brno. Přihlášky a informace na www.cenap.cz • Centrum naděje a pomoci, Vodní 13, 602 00 Brno • tel. 543 331 472.

Zveme Vás do **VEČEŘADLA MKH v kostele Nejsvětější Trojice ve Zdouňkách v neděli 9. 10. 2011 v 15.00 hod.** Tomuto večerádlu bude předsedat P. Mgr. Jiří Polásek ze Zášové. Na programu je adorace, rozjímavý růženec, čtení z „modré knihy“, promluva, zasvěcení Panně Marii. Vše je zakončeno mší svatou.

V sobotu 1. října 2011 u příležitosti Mezinárodního dne seniorů a výročí posvěcení svatokopecké baziliky se koná na **Svatém Kopečku u Olomouce 1. POUŤ SENIORŮ**. V 9 hodin bude v bazilice sloužena P. Františkem Hanáčkem mše svatá a po jejím skončení se uskuteční komentovaná prohlídka baziliky.

Liturgická čtení

Neděle 25. 9. – 26. neděle

v mezidobí

1. čt.: Ez 18,25–28

Ž 25(24),4–5.6–7.8–9

Odp.: 6a (*Rozpomeň se, Hospodine, na své slitování.*)

2. čt.: Flp 2,1–11

Ev.: Mt 21,28–32

Slovo na den: Odpověď: „Ano, pane,“ ale nešel.

Pondělí 26. 9. – nez. pam.

sv. Kosmy a Damiána

1. čt.: Zach 8,1–8

Ž 102(101),16–18.19–21.29+22–23

Odp.: 17 (*Hospodin znovu zbuduje Sión, objeví se ve své slávě.*)

Ev.: Lk 9,46–50

Slovo na den: Začali uvažovat, kdo z nich je největší.

Úterý 27. 9. – památka sv. Vincence z Paula

1. čt.: Zach 8,20–23

Ž 87(86),1–3.4–5.6–7

Odp.: srov. Zach 8,23

(*Bůh je s námi.*)

Ev.: Lk 9,51–56

Slovo na den: Být vzat vzhůru.

Středa 28. 9. – slavnost sv. Václava

1. čt.: Mdr 6,9–21

1 Kron 29,11abc.11d–12a.12bcd

Odp.: 12b (*Ty, Hospodine, vládneš nade vším.*)

2. čt.: 1 Petr 1,3–6; 2,21b–24

Ev.: Mt 16,24–27

Slovo na den: Každému podle jeho jednání.

Čtvrtek 29. 9. – svátek

sv. Michaela, Gabriela a Rafaela

1. čt.: Dan 7,9–10.13–14

nebo Zj 12,7–12a

Ž 138(137),1–2a.2bc+3.4–5

Odp.: 1c (*Budu ti hrát, Hospodine, před anděly.*)

Ev.: Jan 1,47–51

Slovo na den: Uvidíte Boží anděly.

Pátek 30. 9. – památka

sv. Jeronýma

1. čt.: Bar 1,15–22

Ž 79(78),1–2.3–5.8–9

Odp.: 9bc (*Pro slávu svého jména vysvobod' nás, Bože!*)

Ev.: Lk 10,13–16

Slovo na den: Pokání.

Sobota 1. 10. – památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše

1. čt.: Bar 4,5–12.27–29

Ž 69(68),33–35.36–37

Odp.: 34a (*Hospodin slyší chudáky.*)

Ev.: Lk 10,17–24

Slovo na den: Blahoslavené oči, které vidí.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

24. ZÁŘÍ – 1. ŘÍJNA 2011

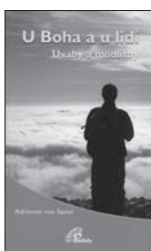
Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 25. 9.		PO 26. 9.		ÚT 27. 9.		ST 28. 9.		ČT 29. 9.		PÁ 30. 9.		SO 1. 10.			
Antifona	919	1029	934	1045	1722	1941	1527	1721	1533	1728	1734	1953	1741	1961		
Žalm	784	883	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	786	884		
Ranní chvály:																
Hymnus	920	1029	935	1045	1723	1941	1527	1722	1533	1728	1734	1953	1742	1961		
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	1528	1722	1534	1729	998	1115	1014	1132		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	813	914	813	914	998	1115	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	923	1033	938	1049	1724	1942	1528	1723	1534	1729	1735	1954	1743	1962		
Antifona k Zach. kantiku	718	810	939	1050	1524	1718	1529	1723	1535	1729	1735	1954	1542	1737		
Prosby	924	1034	939	1050	1724	1943	1529	1723	1535	1730	1724	1943	1744	1963		
Závěrečná modlitba	718	810	1523	1717	1524	1718	1529	1724	1535	1730	1541	1737	1542	1738		
Modlitba během dne:																
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	1264	1402	792	890	1003	1120	1018	1137		
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	1529	1724	1535	1730	1004	1121	1019	1138		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	1265	1403	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	1530	1724	1536	1731	1006	1124	1021	1141		
Závěrečná modlitba	718	810	943	1054	957	1071	1529	1724	1535	1730	1006	1124	1022	1141		
Nešpory:																
SO 24. 9.																
Hymnus	915	1024	929	1039	944	1056	1525	1719	1531	1725	1537	1732	1736	1955	1024	1143
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	1703	1919	1531	1726	1537	1732	1009	1126	1025	1144
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	1703	1919	1715	1932	1537	1732	1009	1126	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	947	1060	1526	1720	1531	1726	1540	1735	1737	1956	1027	1146
Ant. ke kant. P. M.	717	810	718	811	948	1060	1526	1720	1532	1727	1540	1735	1737	1956	719	811
Prosby	918	1028	933	1044	948	1060	1526	1721	1532	1727	1540	1735	1731	1950	1028	1147
Záv. modlitba	718	810	718	810	1523	1717	1529	1724	1529	1724	1535	1730	1541	1737	719	812
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1238	1374	1242	1379	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

U BOHA A U LIDÍ • ÚVAHY A MODLITBY
Adrienne von Speyr • Z němčiny přeložil Robert Svatoň

Tato kniha předkládá modlitby švýcarské lékařky a mystičky, které jsou jakoby milníky na každodenní cestě člověka k Bohu. A ta může být někdy přímá a radostná, jindy zas obtížně klopytavá. *Paulinky • Brož., 125x200 mm, 112 stran, 140 Kč*

jich novou rolí číhají a o tom, jak se jim vyhnout. V knize se mluví i o zvláštních situacích: jaké je být prarodičem adoptovaného či handicapovaného dítěte, jak plnit prarodičovskou roli v rodině, v níž došlo k rozvodům a sňatkům s jinými partnery apod. Nechybí množství návrhů různých aktivit, jak mohou prarodiče s vnoučaty trávit čas. *Paulinky • Brož., 126x200 mm, 168 stran, 185 Kč*

TOMISMUS ČTYŘIADVACETI TEZÍ
Tomáš Machula - Štěpán Martin Filip • Doslov Stanislav Sousedík

Jde o představení novotomismu na základě dekretu Posvátné kongregace studií z r. 1914, adresovaného katolickým učitelům filosofie. Obsahuje 24 tomistických tezí, které nejsou pouhým opakováním myšlenek Tomáše Akvinského, ale živou reakcí na stav filosofie a filosofických diskusí své doby.

KRYSTAL OP, s.r.o. • Brož., 130x205 mm, 232 stran, 245 Kč

AŤ ŽIJE BABIČKA A DĚDEČEK! • PRARODIČE DNESNÍ DOBY

Francine Ferlandová • Z francouzštiny přeložila Kateřina Hrbková

Tato kniha se obrací na prarodiče, ale leccos může objasnit i rodičům dítěte. Hovoří o charakteristických vlastnostech prarodičů 21. století, o vlivu, který mohou mít na své vnouče, i o tom, jak může vnouče ovlivnit; jaké nástrahy na ně v souvislosti s je-

ZÁVISLOSTI SRDCE • JAK OPUSTIT NEZDRAVÉ VZTAHY

Robert Hemfelt, Frank Minirth, Paul Meier • Z angličtiny přeložila Monika Kršková

Praktický návod, jak se osvobodit od vztahů vzájemné závislosti. Kniha velmi poutavým způsobem a s celou řadou příkladů z konkrétní praxe nejprve popisuje, co jsou to vztahy vzájemné závislosti, dále popisuje dynamiku jejich rozvoje a ničivé účinky a následně podává návod (s prezentací jednotlivých etap), jakým způsobem je možné se od nich osvobodit. Autoři vyšli ze zkušenosti léčby alkoholiků a jejich rodinných příslušníků a dělí se o výsledky své letité praxe v terapii vzájemné závislosti. Cenná je i skutečnost, že pracují také s křesťanským poselstvím, aniž by je čtenáři vnucovali nebo na jeho základě ideologizovali poselství knihy.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 137x195 mm, 312 stran, 279 Kč*

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Višek, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Nezaměnať to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku a knih, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugerje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.